DEN DANSKE *Stjerne*

NR 1
JANUAR 1966
115. ÅRG.

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 1

JANUAR 1966

115. ÅRG.

Indhold:

Forsiden:
Det gamle år byder det nye år velkommen.

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år, i udlandet $ 3,00 pr. halvår, $ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333.38 til
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon (01) 34 24 55

R. Earl Sorenson, missionspræsident, ansvarh. redaktør
Mary W. Kaiser, redaktør
Annoncer: Jørgen W. Schmidt

ORACO-reklame *97 03 35

Tryk: O. Christensen, Holte

Seks
SMÅ AFHANDLINGER

af Præsident *David O. McKay*

Evangeliet — — — ud fra ethvert synspunkt

Der er intet, som noget menneske behøver at skamme sig over i Jesu Kristi evangelium, således som den gengivne Kirke lærer os det. Vi kan se på det fra et hvilket som helst standpunkt — det forhåndenværende behov, den gavn, som vi har af det i det daglige, og den karakter, som det opbygger blandt medlemmerne; eller vi kan tage det ud fra standpunktet håb om fremtidig eksistens og Guds lærdomme, om Kristus og om det evige liv. Ud fra et hvilket som helst standpunkt er der intet, som Kirkens medlemmer behøver at skamme sig over. Tværtimod — hvis vi undersøger principperne uden fordomme, bliver vi tvunget til at komme til den slutning, at mormonismen har alt, hvad vi kan være ydmygt stolte af.

Magten og myndigheden

Præstedømmet er den magt og myndighed, som er uløseligt forbundet med Guddommen. Hos mennesket er det altid en myndighed, som er overdraget; man kan ikke selv påtage sig den.

Præstedømmet betyder tjenestegerning. Dette er rigtigt lige til dets guddommelige oprindelse, således som vi kan slutte ud fra den storslåede udtalelse: ».... dette er min gerning og herlighed — at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.« *(Moses 1:39)*. Fra Guddommen udspringer den gerning, som fører til forløsning af Guds børn.

Nårsomhelst præstedømmet bliver overdraget til en mand, bliver det overdraget ham, ikke som en personlig udmærkelse, skønt det bliver det, når han holder det i ære, men som myndighed til at repræsentere Guddommen og som forpligtelse til at hjælpe Herren med at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.

Når en borger kaldes til at repræsentere sin regering i et fremmed land enten som konsul, minister eller ambassadør, går han ind til denne post ikke alene med viden om sit ansvar som repræsentant for sit folk, men også klar over visse pligter, som påhviler ham, når de vedrører det kald, han er blevet udnævnt til.

På samme måde er det med ethvert menneske, som kaldes til en stilling i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Han har ikke alene en viden om den magt, som han har som repræsentant for Kristus, men han bør også klart se hvilke pligter han må udføre for at leve op til den tillid man har til ham.

Sidste Dages Hellige — — — som et ledefyr

Den seksuelle ukyskhed, som findes i verden i dag, er resultatet af, at den sande manddom er forsvundet gennem uhæmmet tilfredsstillelse. Ukyske tanker har affødt ukyske ord, og ukyske ord ukyske handlinger. I Kirkens lærdomme kommer hor og seksuel ukyskhed næst efter forbrydelsen mord. Hvis de sidste dages hellige forbliver sande mod deres tro på kyskhed og udvikler sand manddom ved at øve selvkontrol på andre måder, vil de stå som et ledefyr, hvis stråler vil gennemtrænge en syndefuld verden.

Et barn — — — dets familie og dets hjem

Familien giver barnet dets navn og stilling i samfundet. Et barn ønsker, at dets familie skal være lige så god som vennernes. Det ønsker at kunne pege med stolthed på sin fader og altid kunne finde inspiration ved at tænke på sin moder. Det er en moders pligt at leve således, at hendes børn altid vil forbinde alt, hvad der er smukt, dejligt og rent, med hende. Og faderen bør leve således, at barnet ved at følge hans eksempel kan blive en god borger og en sand sidste dages hellig i Kirken.

Et barn har ret til at føle, at i hjemmet har han et tilflugtssted, et sted, der beskytter ham mod den ydre verdens farer og ondskab. Familieenhed og sammenhold er nødvendigt for at imødekomme dette behov.

Jeres familietimer sammen på hjemmeaftenerne hjælper med til at opbygge hjemmets styrke.

Et praktisk princip og en praktisk lærdom

En af Kirkens mest praktiske lærdomme er princippet om Visdomsordet, afsnit 89 i Lære og Pagter. Daglig øvelse i at holde denne befaling vil gøre mere til at udvikle sand moralsk manddom end noget andet jeg kender. Det er rigtigt, at det principielt handler om appetit, men vis mig et menneske, som har fuld kontrol over sin appetit og kan modstå alle fristelser til at hengive sig til te, kaffe, tobak eller spiritus, og jeg vil vise dig et menneske, som ligeledes har udviklet magt til at kontrollere sine lidenskaber og ønsker. På den anden side har den mand, som hengiver sig til sine nydelser, enten i al hemmelighed eller på anden måde, en svækket manddom, som ikke vil tjene ham, når han bliver fristet til at hengive sig til sine lidenskaber.

Guds eksistens

Intet menneske kan anerkende opstandelsen og være fast i sin tro uden også at anerkende eksistensen af en Personlig Gud. Gennem opstandelsen overvandt Kristus døden og blev en udødelig sjæl. »Min Herre og min Gud!« *(Johs. 20:28)* var ikke blot et intetsigende udbrud, som Thomas kom med, da han så den Opstandne Herre. Væsenet foran ham var hans Gud. Når vi engang har anerkendt Kristus som guddommelig, er det let at forestille sig Hans Fader som et væsen, der er lige så personlig som Han, for, som Jesus sagde: ».... den, som har set mig, har set Faderen ....« *(Ibid., 14:9)*.

Uadskilleligt med idealet af et guddommeligt, personligt Væsen er anerkendelsen af Ham som verdens Skaber. Sand kristendom ser ikke på universet som resultatet af blot en vekselvirkning mellem materie og bevægelse, lov og kraft, men tværtimod betragter den al skabning som produktet af en Guddommelig Intelligens.

David O. McKay

Månedens SPØRGSMÅL

Af Joseph Fielding Smith, præsident for De Tolv Apostles Råd

Hvis din hånd forarger dig, så hug den af!

Spørgsmål:

Vi diskuterede vor Frelsers tidlige gerning og især udtalelsen:

»Og hvis din hånd forarger sig, så hug den af! Det er bedre for dig at gå vanfør ind til livet end at fare til helvede til den uudslukkelige ild med begge hænder i behold ...

Og hvis din fod forarger dig, så hug den af! Det er bedre for dig at gå halt ind til livet end at kastes i helvede med begge fødder i behold.« *(Mark. 9:43, 45)*.

Jeg er af den opfattelse, at vi ikke kan rette os efter Frelserens påbud om at hugge en hånd eller en fod af eller stikke et øje ud. Det ville ikke være sikkert for nogen at hugge en hånd af eller på anden måde lemlæste legemet.

Jeg beder Dem venligst fortælle os, hvorledes disse lærdomme kan anvendes.

Svar:

Når vi læser det Gamle Testamente så vel som det Nye Testamente, bør vi huske på den kendsgerning, at hebræerne var et folk, som bestandig anvendte figurlige talemåder for at udtrykke deres tanker og indprente betydningen af det, de havde at sige, i folks sind. Det Gamle Testamente, så vel som det Nye, er fyldt med udmærkede talemåder af denne slags, beregnet til at indprente vigtige lærdomme og profetiske udtalelser i folks sind. Man kan ikke rejse megen tvivl om, at den stærke og nøjagtige betydning af det der var meningen, gjorde et stærkt indtryk på de folk som hørte disse udtalelser. De ville ikke tage en sådan udtalelse bogstaveligt i henhold til de ord, som blev udtalt.

Vi bør tiltro disse fordums folk tilstrækkelig intelligens til på rette måde at begribe den fulde hensigt med en sådan udtalelse og den nøjagtige betydning af Frelserens bemærkning. Når Herren talte om dele af legemet, er det øjensynligt, at han tænkte på nære venner og slægtninge, som forsøgte at føre os bort fra retskaffenhedens sti og fra ydmyg lydighed mod de guddommelige befalinger, vi modtager fra Herren.

Hvis nogen ven eller slægtning forsøger at lede et menneske bort fra befalingerne, er det bedre at undvære deres venskab og forbindelsen med dem end at følge dem i dårlige skikke, der fører til ødelæggelse. Denne brug af sammenligninger eller billeder var lige så almindelig i gamle dage som den er i vore dage. Vi bør ikke, når vi læser disse gamle udtryk i det Nye Testamente, tage en sådan udtalelse som den der hentydes til i Frelserens ord, i dens bogstavelige fortolkning. Hvis man forstår den på rette måde, bliver den en meget udtryksfuld figurlig talemåde.

Hvis man har venner eller bekendte, som forsøger at lokke en til at begå synd, så hug dem af. Træk Dem tilbage fra deres selskab, for at de ikke skal trække Dem ned til at begå en synd eller overtrædelse imod guddommelig vilje. Det er bedre at miste venner eller kammerater, som hengiver sig til upassende adfærd, end af dem blive lokket til at begå en synd eller overtrædelse imod guddommelig vilje. Denne lignelse, fremsat af vor Forløser, er meget udtryksfuld og bør henvende sig til enhver af os og hjælpe os til at afslå fristelser fra venner, hver gang et eller andet upassende projekt eller handling drøftes, selv om det skulle betyde tabet af et sådant venskab, lige meget hvor kært det har været for os.

Joseph Fielding Smith.

Fra missionens præsidentskab

Vi begynder et nyt år, og en ny periode åbner sig for os. En periode med håb, fremgang og succes. Der byder sig en lejlighed til at sætte sig nye mål om større resultater. Det er blevet sagt, at mange af os aldrig udnytter vore fulde muligheder, fordi vi ikke sætter os mål eller udkaster planer til at nå sådanne mål. Selve vor eksistens og livets og frelsens plan kræver, at vi foretager en vurdering af, hvad vi indtil nu har opnået, og så sætter os mål for fremtidige resultater. Når vi nu går ind i det nye år, så lad os alle taksere den fremgang vi har haft i vort personlige liv, og søge at sætte os mål til at blive mere fuldkomne, således som vor Himmelske Fader har bedt os om at gøre.

Vi har evangeliets plan med dens principper, ordinancer og pagter, som hjælper os i denne evige fremgang. Efterhånden som vi erhverver evnen til at holde hver eneste lov fuldstændigt og fuldkomment, bliver vi mere fuldkomne i Herrens øjne. Men mange af os glemmer, medens vi stræber efter at holde disse ting, at alle andre love en eller anden dag i fremtiden vil blive overgået af kærlighedens lov. Evangeliet er en kærlighedens lov. Evangeliets principper og ordinancer er til for at hjælpe os til at efterleve kærlighedens lov mere fuldstændigt.

I vor omgang med vore medmennesker, med vore søskende i Kirken, ja, selv i vor egen familie og blandt vore egne slægtninge bliver vi mange gange besat af tanken om, hvor godt vi holder den eller den lov, og dog glemmer vi at mildne vore handlinger med kærlighed, med tålmodighed, med venlighed og med tolerance. Ved at gøre dette svigter vi den fulde og hele overholdelse af disse love og principper.

Jeg vil gerne henvise til Paulus, hvor han i sit første brev til Korinterne, kapitel 13, siger, at den kristne kærlighed er den største og bedste gave. Hans tanker, udtrykt i vore dages sprog, lyder omtrent som følger:

> Hvis jeg taler med menneskers og engles veltalenhed, men ikke har kærlighed, er jeg ikke andet end rungende malm eller klingende bjælder. Hvis jeg har den gave at kunne forudsige fremtiden og i mit sind har ikke alene al menneskelig kundskab, men selve Guds hemmeligheder, og hvis jeg også har den absolutte tro, som kan flytte bjerge, men ikke ejer kærlighed, så er jeg slet ikke noget. Hvis jeg giver alt bort, hvad jeg ejer, ja, hvis jeg endda giver mit eget legeme til at brændes, men ikke har kærlighed, opnår jeg bestemt ikke noget.
>
> Den kærlighed, som jeg taler om, er langsom til at miste tålmodighed — den ser efter en måde at være konstruktiv på. Den er ikke besiddende. Den er hverken ivrig efter at gøre indtryk, heller ikke nærer den nogen tanke om sin egen betydning.
>
> Kærlighed har gode manerer, og søger ikke sin egen fordel. Den er ikke ømfindtlig. Den holder ikke regnskab over det onde eller hoverer over andre menneskers ondskab. Tværtimod er den sammen med alle gode mennesker glad, når sandheden er den fremherskende.
>
> Kærligheden kender ingen grænser for sin udholdenhed, ingen ende på sin tillid, ingen svigtende håb. Den kan udholde alt. Den er i virkeligheden det eneste, som stadig består, når alt andet falder.
>
> For hvis der er profetier, vil de blive opfyldt og engang forsvinde, hvis der er »tunger«, vil behovet for dem forsvinde, hvis der er kundskab, vil den blive opslugt af sandheden. For vor kundskab er altid ufuldkommen, og vor profeti er altid ufuldkommen, og når det fuldendte kommer, er det slut med det ufuldendte.
>
> Da jeg var et lille barn, talte og følte og tænkte jeg som et lille barn. Nu, da jeg er en mand, har min barnlige tale og følelse og tanke ikke mere nogen betydning for mig.
>
> For øjeblikket er vi mennesker, som ser på forvirrende overvejelser i et spejl. Den tid vil komme, da vi skal se hele virkeligheden ansigt til ansigt! For øjeblikket er alt, hvad jeg kender, kun en brøkdel af sandheden, men den tid vil komme, da jeg skal kende den lige så fuldstændigt, som Gud nu kender mig!
>
> I dette liv har vi tre store varige egenskaber — tro, håb og kærlighed. Men den største af dem er kærligheden.

Med disse ord er det let at se den betydning, som kærligheden har i alle vore handlinger. Hvis vi skal behage vor Himmelske Fader og behage vore medmennesker, må vi gøre alle ting med kærligheden som baggrund. Det er mit håb og min bøn, at de hellige i den danske mission i det kommende år vil tage dette store og sande princip i betragtning. At de vil udøve alle ting med kærlighed, så hver handling, hver afgørelse, hver ting der udføres, lige meget hvad det er, må være mildnet af kærlighed, for som Paulus siger: »I dette liv har vi tre store varige egenskaber — tro, håb og kærlighed. Men den største af dem er kærligheden.«

R. Earl Sorenson, missionspræsident.

Profeten Elias'

VÆRK

af *Theodore M. Burton*, assistent til De Tolvs Råd.
Tale ved Generalkonferencen i Salt Lake City, april 1965.

En profeti i Malakias, 5. kapitel, vers 5 og 6, har længe plaget dem, der studerer Bibelen. Da det Gamle Testamente slutter med disse ord, ville det være godt at forstå, hvad de betyder. Jeg citerer:

»Se, jeg sender eder Profeten Elias, før Herrens store og frygtelige dag kommer.

Han skal vende fædrenes hjerte til sønnerne og sønnernes til fædrene, at jeg ikke skal komme og slå landet med band«.

På grund af en misforståelse af Lukas 1:17, som siger, at det barn som senere skal kaldes Johannes Døberen, ville komme i Elias' ånd og kraft for at vende fædrenes hjerter til børnene, har mange mennesker troet, at Johannes Døberen, som havde kald som Elias, eller sendebud, var den Elias (Profeten), som skulle vende tilbage. Dette vers forklarer, at Johannes' værk var et forberedende arbejde for at »berede Herren et velskikket folk«, og ikke det beseglings- eller fuldførelsesarbejde, som Profeten Elias havde nøglerne til. Da Johannes fik stillet spørgsmålet, sagde han:

»'Jeg er ikke Kristus'.

De spurgte ham: 'Hvad da? Er du Elias?' Han siger: 'Nej, det er jeg heller ikke.' 'Er du Profeten?' Han svarede: 'Nej'« *(Johs. 1:20—21).*

Dette måtte naturligvis være sandt, for profetien sagde, at Profeten Elias skulle vende tilbage før Herrens andet komme, når Jesus skulle komme i stor magt, herredømme og herlighed som dommer over hele jorden. Elias' mission, som Johannes Døberen havde, kommer først, akkurat som Johannes kom før Profeten Elias i Jesu Kristi dage, således kom Johannes før Profeten Elias i disse sidste dage for at gengive det forberedende aronske præstedømme før præstedømmets magt blev givet.

Blandt det jødiske folk er Profeten Elias stadig den ventede gæst ved enhver påskefest, for hvem der er reserveret en ledig plads ved bordet. På denne måde er traditionen om Profeten Elias' komme før Forløserens komme i magt og herlighed blevet holdt i live i landet. Der må derfor være et eller andet vigtigt arbejde, som denne store profet skal udføre, en eller anden magt, som han var i besiddelse af, som måtte gengives endnu en gang til menneskenes børn, så de kunne blive samlet som »Guds børn«. Ved slutningen af sin gerning læser vi, at Profeten Elias talte til sin efterfølger Elisa:

». . . . da kom en ildvogn og ildheste og skilte dem ad, og Elias fo'r op til himmelen i stormvejret.« *(2. Kong. 2:11).*

Profeten Elias havde altså det samme strålende privilegium, som Enok havde, nemlig ikke at smage døden, men at blive taget op til himmelen. I henhold til profetien havde begge disse profeter et særligt arbejde at udføre, som krævede denne forandring i deres dødelige legemer.

Det ville være lettroenhed at antage, at Profeten Joseph Smith kunne have haft alle disse enkeltheder i sit sind, da evangeliets fylde blev gengivet. Der er kun én forklaring, som kan opfylde alle skriftens krav, og det er, at begivenhederne foregik akkurat som han påstod at de gjorde. Efter hans store syn af Faderen og Sønnen kom en engel for at betjene Joseph og lære ham hvad han havde at gøre, for at evangeliet igen kunne gengives til jorden før den store og frygtelige dag kom for de onde, men for de retfærdige Herrens strålende dag.

I det andet store syn som Joseph Smith fik, citerede engelen Moroni Malakias' ord, som de oprindelig var skrevet og således som de skulle have været oversat:

»Se, jeg vil åbenbare jer præstedømmet ved profeten Elias' hånd, førend Herrens store og frygtelige dag kommer.

Og han skal plante fædrenes forjættelser i børnenes hjerter, og børnenes hjerter skal vendes til deres fædre.

Om det ikke var således, ville hele jorden blive lagt aldeles øde ved hans komme.« *(L. & P. 2:1—3).*

Efter at Joseph Smith havde modtaget præstedømmet og dets magt, blev det forklaret for ham, at ordet »vendes« bedre kunne forstås, hvis man brugte ordet »besegles«. På denne måde bliver den fulde betydning af præstedømmets arbejde klar, nemlig at efter at Profeten Elias har plantet de forjættelser, som fædrene har fået, i børnenes hjerter, skal børnene besegles til fædrene, ellers ville meningen med livet blive misforstået og hele formålet med livet på jorden ville gå helt til grunde, når Kristus igen vender tilbage for at gøre fordring på sine børn.

Allerførst må vi derfor stille et spørgsmål: Hvad var de forjættelser til fædrene, som er så vigtige for vor forståelse? Den første fader var Adam, og Herren gav ham

befaling til at lære sine børn denne forjættelse, idet Han sagde:

»På grund af overtrædelse kom faldet, hvilket fald bringer død, og eftersom I blev født til verden af vand og blod og ånden, som jeg har dannet, og blev af støvet en levende sjæl, så må I også fødes på ny i himmeriges rige af vand og Ånden og renses ved blod, ja, blodet af min Enbårne, for at I kan blive helliggjort fra al synd og nyde det evige livs ord i denne verden og *evigt liv i den tilkommende,* ja, udødelig herlighed.

Thi ved vandet holder I budet, ved Ånden er I retfærdiggjort, og ved blodet er I helliggjort;

derfor er den givet jer for at forblive i jer; den er himmelens vidne, Talsmanden, den udødelige herligheds fred, al sandhed, den, som fremskynder og levendegør alt og har al magt i overensstemmelse med visdom, barmhjertighed, sandhed, retfærdighed og dom.

Og se, nu siger jeg dig: Dette er frelsesplanen for alle mennesker ved min Enbårnes blod, han, som skal komme i tidens midte.« *(Moses 6:59—62,* kursiv tilføjet).

Efter at Adam havde hørt og forstået disse ord, og havde indgået pagt og var beseglet til at blive levende, både åndeligt og fysisk, sagde Gud til ham:

».... Du er døbt med ild og med den Helligånd. Denne er Faderens og Sønnens vidne fra nu og for evigt.

Og du er efter hans orden, som var uden dages begyndelse og års ende, fra al evighed til al evighed.

Se, du er ét i mig, en Guds søn, og således kan alle blive mine sønner. Amen.« *(Ibid. 6:66—68).*

På denne måde blev Adam beseglet som en Guds søn ved præstedømmet, og denne forjættelse blev der undervist i blandt fædrene fra den tid af som et strålende håb til mænd og kvinder på jorden, hvis de ville lytte og give agt på disse forjættelser.

Det var denne beseglingsmagt, der blev givet som en nøgle til Profeten Elias, hvorved han kunne besegle himmelen, så det ikke regnede på den onde kong Ahab og hans uretfærdige hustru Jezabel eller på hele hans rige i et tidsrum af tre år og seks måneder, *(Luk. 4:25; Jakob, 5:1),* indtil man følte Guds magt i landet. Senere løste Profeten Elias ved hjælp af sit præstedømme regnen, som igen kom for atter at give liv til det udtørrede land. Det var den samme beseglingsmagt, som Jesus Kristus lovede Peter, da han sagde:

»Og jeg vil give dig himmerigets nøgler, og hvad du binder på jorden, det skal være bundet i himlene, og hvad du løser på jorden, det skal være løst i himlene.« *(Matt. 16:19).*

Denne præstedømmets beseglingsmagt blev senere givet til de Tolv Apostle, da han sagde til dem:

»Sandelig siger jeg eder, hvad I binder på jorden, det skal være bundet i himmelen; og hvad I løser på jorden, det skal være løst i himmelen.« *(Ibid., 18:18).*

Da Herren derfor, i henhold til profetien, gengav præstedømmets beseglingsmagt til jorden, underrettede Han Joseph om, at han ville sende:

».... Profeten Elias, hvem jeg har givet nøglerne til den magt at vende (besegle) fædrenes hjerter til børnene og børnenes hjerter til fædrene, at ikke hele jorden skal slås med band.« *(L. & P. 27:9).*

Joseph Smith berettede hvorledes dette skete den 3. april 1836 i Kirtland Templet, Ohio, da han skrev:

»Da dette syn var forbi, åbnede der sig for os et andet stort og herligt syn, thi Elias, profeten, som blev optaget til himlen uden at smage døden, stod foran os og sagde:

Se, tiden er tilfulde kommet, om hvilken der blev talt gennem Malakias' mund, vidnende, at han (Elias) skulle blive sendt, før Herrens store og frygtelige dag kommer, for at vende fædrenes hjerte til børnene og børnenes til fædrene, at han ikke skal komme og slå hele jorden med band.

Derfor er denne uddelings nøgler overgivet i jeres hænder, og herigennem kan I vide, at Herrens store og frygtelige dag er nær, ja, står for døren.« *(Ibid., 110: 13—16).*

Det spørgsmål bliver sommetider stillet, hvorfor Profeten Joseph Smith glemte at indbefatte en døbefont i Kirtland Templet, så arbejdet med frelse for de døde kunne blive udført. Han glemte eller oversa ikke denne ting. Læren var endnu ikke tilfulde blevet åbenbaret, og der var endnu ikke givet nogen beseglingsmagt. Det er rigtigt, at det melkisedekske præstedømme var blevet gengivet ved Peter, Jakob og Johannes, og evangeliets ordinancer var blevet åbenbaret, men der var endnu ikke givet nogen beseglingsmagt. Denne kom med Profeten Elias' besøg, da han gengav præstedømmets beseglingsmagt til jorden.

Jeg vil gerne indprente medlemmerne af Jesu Kristi Kirke, at den store nøgle i præstedømmet, som blev givet af Elias til Joseph, var myndigheden til at besegle på jorden, og få denne besegling til at blive effektiv i himmelen. Det var ikke arbejdet for de døde, som han gengav, men magten til at besegle de levende, således at det gjorde arbejdet for de døde muligt. Man må forstå, at Elias' magt gives til de levende, ikke til de døde. Det er de levende, som skal besegles til hinanden efter familielinier, fader til moder og forældre til børn og børn til forældre. Kun gennem udøvelsen af denne præstedømmets store beseglingsmagt bliver dåb for de døde og frelse for de døde virkelig betydningsfuld og mulig.

Når de levende er blevet beseglet, kan de virke som stedfortrædere for dem, som er døde, for som Peter lærte os:

»Thi derfor blev evangeliet forkyndt også for døde, for at de vel skulle dømmes på legemet, som mennesker dømmes, men leve i ånden, ligesom Gud lever.« *(1 Peter 4:6).*

Det var med dette formål, at Jesus Kristus prædikede for ånderne, der var i forvaring, så de kunne blive omvendt og være villige til at tage imod de beseglinger, der blev udført for dem og på deres vegne af deres levende efterkommere. Med mindre de retfærdiges familier på denne måde bliver beseglet sammen fra fader til søn og fra moder til datter tilbage til Adam og fra Adam til Kristus og fra Jesus Kristus til Gud vor Evige Fader, har man mistet formålet med livet, og livet selv er gået til spilde.

Ved dette præstedømmes magt, gengivet ved Profeten Elias, er det nu muligt for en mand at bevise sin kærlighed til sin hustru og sin øvrige familie ved at leve retskaffent nok til at blive værdig til at tage dem med sig til et af Herrens templer og få dem beseglet til sig, ikke kun for dette liv alene, men for ved denne store beseglingsmagt at få denne forening beseglet i himmelen for al evighed. Da digteren sang om en kærlighed, som ville vare indtil »stjernerne bliver gamle og solen bliver kold«, sang han ikke om en kærlighed, som kun skulle vare, »til døden skiller jer«, men om et ægteskab, som ville vare gennem tidernes evighed, aldrig vaklende, aldrig døende, aldrig ældes eller blive trivielt.

Når vore hjerter således bliver vendt mod de forjættelser vore fædre fik, bliver vi til og med vendt mod fædrene selv. Skal de længes i et åndeligt fængsel eller blive holdt tilbage fra åndelig vækst, fordi de blev født på et tidspunkt, da denne beseglingsmagt endnu ikke var på jorden? Da Gud er en retfærdig Gud og elsker sine

børn, er der blevet beredt en vej, hvorved de, som er døde, kan blive identificeret og derpå blive beseglet sammen i familieslægtskab i Herrens templer ved deres efterkommere, som elsker dem højt nok til at udføre dette arbejde for dem.

Vi er gået ud fra, at dette arbejde skulle udføres blot som en barmhjertighedsgerning fra de levendes side for dem af vore forfædre, som er døde. Dette er en misforståelse, som kommer af, at man ikke har forstået den fulde betydning af evangeliet. Frelsesplanen er den plan at frelse Guds børn i et familieslægtskab. Vi kan i sandhed kalde dette en altomfattende frelse, fordi den henvender sig til alle mænd og kvinder, som vil kvalificere sig gennem omvendelse og et ønske om at blive Guds børn. Vi kan ikke blive frelst uden vore forfædre. Til trods for troen hos alle profeterne, således som det er citeret af Paulus i 11. kapitel af Brevet til Hebræerne, slutter han dog med at sige:

»Og skønt alle disse fik godt lov for deres tro, oplevede de ikke at se forjættelsen opfyldt.

Thi Gud havde for vor skyld noget bedre for øje, så de ikke skulle nå til fuldendelsen, uden at vi var med.« *(Heb. 11:39-40).*

Vi må lænkes til dem, og de til deres fædre og mødre tilbage til Fader Adam og Moder Eva, og de til Jesus Kristus, og Han til Gud som Hans Enbårne Søn i kødet. For derfor at frelse os selv og fuldende vor egen frelse, må vi have vore hjerter vendt mod vore fædre, søge efter deres identitet og udføre frelsens arbejde for dem. Vi vil blive holdt ansvarlige for deres blod, med mindre vi gør dette.

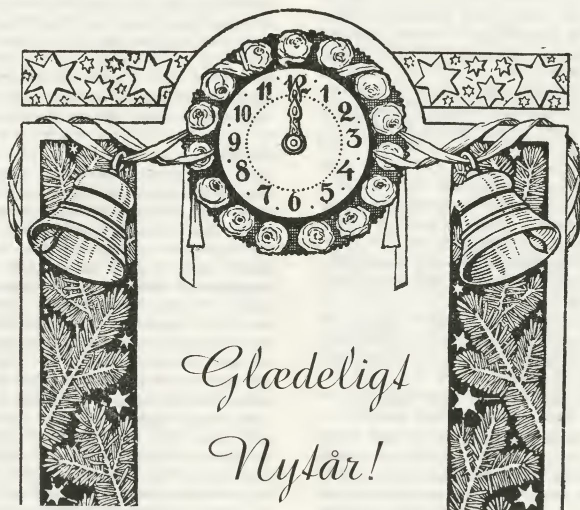
Derfor var Elias' værk ikke begrænset til de levende eller til de døde. Det var en altomfattende mission både for de levende og de døde, hvorved vejen blev åbnet for alle, som vil lytte og adlyde og derved modtage den herlighed, der er beredt for dem, som elsker Herren. Som Jesus sagde til Johannes den Elskede:

»Se, jeg står for døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham, og han med mig.« *(Åbenb. 3:20).*

Derfor banker det altså på døren. Enhver mand, som *virkelig* elsker sin hustru og sin øvrige familie, vil ikke hvile, før han kan gøre sig værdig ved at antage vor Herre Jesus Kristus og føre et retskaffent liv, og bringe sin hustru og sine børn med sig til Herrens Tempel, og dér få dem beseglet til sig for evigt ved præstedømmets beseglingsmagt, som atter blev bragt til jorden ved Profeten Elias' hånd, så vore hjerter kan blive fyldt med de store forjættelser, der blev givet vore fædre, og vi kan blive beseglet til Jesu Kristi familie og gennem Ham blive bragt ind til Gud vor Evige Faders nærhed.

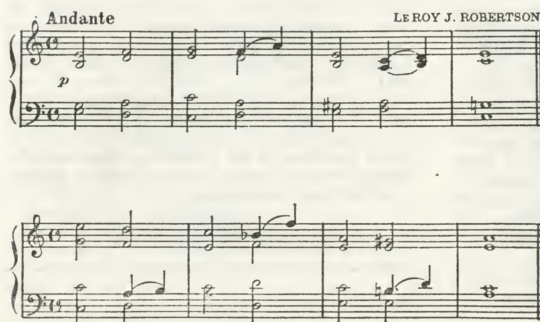
Jeg bevidner sandheden af disse ting i Jesu Kristi navn. Amen.

Søndagsskolen

Nadververs for januar:

»Jesus sagde: '.... hold fred med hverandre!'« (Mark. 9:50).

Nadververs for februar:

»Jesus sagde: 'Dette er mit legeme, som gives for jer, gør dette til ihukommelse af mig.'« (Luk. 22:19).

Søndagsskolesang for januar:

»Gør hvad er ret«. (Nr. 78 i den blå sangbog). *Bemærk, at forsamlingen er tilbøjelig til at synge melodien i denne sang anderledes end noderne viser.*

Søndagsskolesang for februar:

»Om glæder end betegned.« (Nr. 214 i den blå sangbog). *Denne sang, som har tilknytning til Familie-Hjemmeaftenprogrammet, bør synges med liv og glæde, ikke for langsomt.*

Glædeligt ~~nyt~~ bygge år

Når sådan et helt nyt og frisk år ligger lige foran én, ja, så er det faktisk, som om man lige har fået udbetalt sin løn, og nu skal se at få den forvaltet på bedste — og mest fordelagtige måde.

Det er med vilje, at »nyt« er overstreget, og der er sat et »bygge« i stedet for — da vi nu har et, forhåbentligt, helt år at tage af, lad os så bruge dette år fornuftigt — giv med glæde i hjertet, den del af året, som Søndagsskolen beder dig om — giv med glæde i hjertet, den del af året, som kirkebyggeriet beder dig om — ja giv alt til Kirken, med glæde i hjertet — lad det blive et »glædeligt bygge år« — byg Søndagsskolen op — byg søskende op — byg Kirken op — byg Guds rige op her på jorden — byg dig selv op — få vished for at du er med til at bygge! — svaret på hvorledes det kan gøres kan du måske finde i følgende:

Jeg mødte en dag en tidligere funktionær i vores Søndagsskole, én, som dengang var meget aktiv i Kirken, men som nu kun kommer tilfældigt, hvis man kan udtrykke det, overhovedet at komme i Kirken, som noget tilfældigt.

I samtalens løb stillede jeg et spørgsmål, som man ofte viger tilbage for at stille en uaktiv, men her vidste jeg, at spørgsmålet ville blive forstået, i den mening det var stillet — jeg vidste også, at jeg ville få et ærligt svar. Jeg stillede følgende spørgsmål: »Hvorfor er du uaktiv, og hvad kan jeg, som leder af Søndagsskolen, gøre for at du og mange i samme situation som du, kan blive aktive igen?« Og han gav da følgende svar: »Grunden til min uaktivitet, og jeg vil tro mange med mig, er ganske simpelt skuffelse, både over mange af Kirkens ledere og dens medlemmer — Kirkens lære er ydmyghed og hjælpsomhed, i stedet møder man hovmod og jalousi, men nu må du ikke tro, at det gælder alle, det gør det langtfra, der er mange fine mennesker i Kirken, ellers kunne den jo heller ikke bestå, men alt for ofte bliver der trampet på menneskelige følelser!« — Til dem som bliver vrede over disse beskyldninger, vil jeg gerne sige: Ransag jer selv, det er nemlig ikke svært at fortælle andre, hvordan de skal leve, det er straks meget sværere, når man selv skal være det gode eksempel! Jeg ved godt, at man nu vil sige: »Kirken er fuldkommen, men dens medlemmer er det ikke«, og det er fuldkommen rigtigt, men vi er desværre en del, der ikke er stærke nok til at overse de ufuldkomne medlemmer, og i stedet vælger den letteste, desværre den dårligste udvej — nemlig at blive borte.

Du spørger, hvad du kan gøre for at få os aktive igen? Husker du Kirkens program »Fasthold et velkommen«? Hvis du kan få Søndagsskolen til at efterleve dette, i samme inspirerede ånd, som Kirken har modtaget det i,

så vil Søndagsskolen nå længere end nogen anden organisation i Kirken, for husk, hos jer mødes alle aldre af begge køn, I kan få enhver i tale, fordi I har en aktivitet til hvert eneste medlem. Har du nogensinde prøvet at henvende dig til et uaktivt familieoverhoved og bedt ham tale i 2 minutter i din Søndagsskole? Du må jo alligevel ofte henvende dig til missionærer og ældster for at få tiden udfyldt, men kunne du i stedet for få en uaktiv til at tale, ville du opnå to ting, først at tiden i Søndagsskolen blev mere hensigtsmæssigt udfyldt, dernæst at du fik en uaktiv familie i tale, for jeg tror ganske bestemt, at resten af familien skulle ind for at høre på talen, og kunne Søndagsskolen så fastholde jeres velkommen, havde du måske et svar på dit andet spørgsmål — men gør det af hjertet, og ikke med munden alene. Til slut en ting, lad være at tro, at et uaktivt medlem har glemt Kirken og dens lære, mange uaktive er mere kede af ikke at kunne komme og holde fast, end du måske tror! —

Måske der i dette svar er noget, som vi selv har haft i tankerne, men lad os så prøve at »bygge« disse tanker ud i livet — jeg har ikke censureret svaret, det er medlemmets egne ord. Lad nu os, i Søndagsskolen, hele landet over, arbejde på en måde, så både disse ord og meget andet, der er sagt, må blive noget, der hører fortiden til, lad os huske, at vi alle er vores broders vogter og lad os »bygge« videre på at fastholde vort velkommen — og vore medlemmer, og lad os bruge enhver mulighed, der står til vor rådighed, for at gøre dette — for når et menneske er blevet døbt og har fået håndspålæggelse, er han medlem af Kirken og skal akcepteres som sådan. Vi har ikke ret til at sætte ham på prøve, eller udenfor vort fællesskab, indtil vi ser, hvor trofast han vil blive, før vi anerkender ham som vor ven og broder i Jesu Kristi Evangelium. Den afgørende faktor med hensyn til, hvor trofast han vil blive, afhænger af din opmuntring, din kærlighed og dit venskab. At få ham ind i vort fællesskab er din og min pligt — det er vor pligt at åbne vore hjerter og døre, har *du* det mod at gå forrest, som en god kristen og invitere ham med i dit fællesskab? Når du skal besvare disse spørgsmål, så tænk på historien om den barmhjertige samaritan, som fandt det vigtigt at hjælpe en broder i nød — eller erindrer du Jakobs udtalelse: »En ren og ubesmittet gudsdyrkelse for Gud, vor Fader, er dette: At besøge faderløse og enker i deres trængsel og bevare sig selv uplettet af verden« *(Jakob 1:27)*.

Alt for ofte kan denne »klikementalitet« lukke en »ny« uden for fællesskabet, enten han nu er ny i Kirken eller ny i et kald. Lad os bruge et gensidigt løfte, at vi vil gøre et større arbejde for, at enhver kan blive en del af flokken — lad det også her blive et »glædeligt byggeår«.

Med en special hilsen til dig,

E. Nordby Larsen,
Søndagsskolens Hovedbestyrelse.

Program for fastesøndage

Vi begynder dette nye »byggeår« med at bygge et nyt program op, som skal udføres på fastesøndage, i alle Søndagsskoler, hvor det er muligt — og efter gennemgang af de forskellige rapporter fra hele Missionen ser det ud til, at næsten alle Søndagsskolerne vil kunne udføre dette program. Hvis ikke man har netop lige den klasse med det kursus, som der kræves, da må man forsøge at tilpasse det med det nærmeste kursus. I denne forbindelse meddeles det herved, at den gule Håndbog for Søndagsskolen, fra 1956, ikke kan benyttes mere, men at man skal benytte den grønne fra 1962 — jeg beder jer huske dette, da den gule »ikke er helt tidssvarende« — og ved at benytte den gule kan der opså nødig tvivl og misforståelser. Der vil gennem Distriktets Søndagsskolebestyrelser tilgå de enkelte Grene meddelelse om de nye lektiehæfter, som vi håber vil være klar fra oversætteren, så de kan udsendes til rette tid (men det kniber meget, da vore dygtige oversættere har meget at skulle nå). Men her præsenteres så det nye program, som jeg beder jer tage velvilligt imod, som sagt kan de fleste grene udføre det, men det kræver, at man skaber en bestemt orden i enhver Søndagsskole. Det er nødvendigt, at *alle* sidder klassevis, forstået på den måde, at hvor der er en midtergang, lader man de små klassekursus begynde fra oven — og kun i den ene side for at skabe mindst uro, og læreren sidder selvfølgelig ved sin klasse! — hvor der er tre rækker, benyt da den midterste til denne klasseinddeling (læs venligst i Søndagsskolehåndbogen kapitel VIII, side 56 og kapitel IX side 59).

MÅNEDLIGT SKRIFTSTED TIL AT LÆRE UDENAD
OG FORSLAG TIL DEN LEDSAGENDE
2½ MINUTS TALE
Søndag den 6. februar 1966.

Formålet med udenadlærte skriftsteder er at hjælpe elever med at *indføre* visse *missionærskriftsteder i hukommelsen* med henblik på deres missionærgerning i kirken, og til at støtte deres egen tro.

Formålet med de særlige 2½-minuts taler er at belyse *skriftstedets betydning for kirkens lære,* som det bliver præsenteret for undersøgere af vore missionærer.

Hver tale skal holdes før den tilhørende recitation af skriftstedet, under første halvdel af søndagsskolemødet. Både det givne skriftsted og den forklarende tale skal kort, men fornuftigt, øves og overhøres i klassen hver søndag og hjemme i ca. en måned forud for deres præsentation ved søndagsskolemødet. Det menes, at under disse omstændigheder er ingen af de foreslåede skriftsteder for lange eller for svære. *Medmindre skriftstedet bliver lært udenad, vil denne øvelse forfejle sit mål.*

KURSUS nr. 9
SKRIFTSTEDET, DER SKAL LÆRES UDENAD

Henvisning: Joh. 3:5 - - »Jesus svarede: »Sandelig, sandelig siger jeg dig, ingen kan komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og ånd.«

Skriftstedets baggrund.

Jesus var i Jerusalem. En aften kom en jødisk rådsherre ved navn Nikodemus for at besøge ham. Nikodemus

anså Jesus for en stor lærer sendt af Gud, fordi han havde set og hørt om miraklerne, som Kristus havde udført.

Ved denne lejlighed beskrev Jesus en af evangeliets vigtigste forordninger. Han fortalte Nikodemus, at medmindre et menneske blev født igen, kunne det ikke komme ind i Guds rige. Først forstod Nikodemus ikke, hvad Kristus mente, for han kunne ikke se, hvordan en voksen mand kunne blive født igen.

I sin videre forklaring svarer Jesus med disse vigtige ord: »Sandelig, sandelig siger jeg dig; ingen kan komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og ånd«. Jesus talte selvfølgelig om dåben.

Betydningen.

Jesu mening er meget klar. Han fortalte Nikodemus i enkle og præcise vendinger, at intet menneske kunne komme ind i Guds rige, medmindre det blev døbt i vand og fik den Helligånd, som vi ved bliver givet ved håndspålæggelse af en, der har den rette myndighed.

Jesus gør ingen undtagelser blandt mennesker, der er ansvarlige for deres handlinger. Han siger, at *alle* er nødt til at blive døbt, før de kan komme ind i Hans rige.

Missionærers brug af skriftstedet.

Johannes 3:5 er et af de skriftsteder, der bliver brugt af missionærer til at betone nødvendigheden af dåben. Folk, der bliver interesseret i kirken og ønsker at blive medlem, må først døbes.

Kirken kan anses som Guds rige på jorden, og intet menneske kan komme ind der uden først at vise tro, omvende sig og blive døbt i vand og ånd til syndernes forladelse.

Betydningen for vort liv.

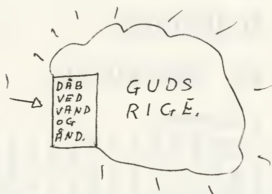
1. Da der ikke er nogen undtagelser fra dåbens lov, må enhver, når han er 8 år gammel, adlyde loven, hvis han ønsker at blive medlem af Kirken og komme ind i Guds rige.
2. De af os, som allerede er blevet døbt, må altid huske på dåbens vigtighed. Vores dåb ophører med at have nogen betydning, hvis vi ikke lever op til evangeliets principper og undlader at omvende os fra vore fejl. Hver dag kan vi lade dåben have betydning for vort liv ved at overholde Herrens befalinger, ved at omvende os fra vore fejltagelser og ved at prøve på at leve som oprigtige medlemmer af Kirken og Riget.
3. Dåb har en særlig betydning for os, på en anden måde, i forbindelse med det ansvar, ethvert medlem af Kirken har til at være en missionær, og til at opmuntre andre til at komme ind i riget gennem dåbens dør. Dåbens betydning kan sammenlignes med en ærefuld fødsel, tempelægteskab, død og genopstandelse.

KURSUS nr. 9
FORSLAG TIL 2½-MINUTS TALEN

1. Hjælp den udpegede elev med at blive bekendt med de omstændigheder, hvor Jesus kom med sin vigtige udtalelse angående dåben.
2. Diskutér med ham begivenhederne op til hans egen dåb og denne ordinances betydning for hans eget liv. Arrangér for ham, hvor det er muligt, samtaler med folk, der for nylig er blevet døbt ind i Kirken. Stimulér til diskussionen dette mellem familiens medlemmer. Muligvis kan episoden med Jesus og Nikodemus opføres ved familieaftenprogrammet.
3. Hjælp den udpegede elev med at lave en skitse til talen, baseret på skriftstedet og hans erfaring med det.
4. Støt ham med at udvikle skitsen til en tale, i hvilken han bruger sine egne ord.
5. Giv ham flere anledninger til at holde sin tale, før præsentationen ved søndagsskolemødet.
6. Overhør, overhør! Det er lærerens ansvar at sørge for, at barnet får en tilfredsstillende og udbytterig oplevelse og at så mange andre som muligt får del i oplevelsen.

Mulig skitse til talen.

1. Barnet kan kort genfortælle begivenhederne ved sin egen dåb.
2. Så kan han kort belyse nødvendigheden af dåb ved at referere til tilfældet Nikodemus.
3. Han kan dernæst nævne betydningen af Joh. 3:5, som missionærskriftsted.
4. Han kan yderligere illustrere det ved at beskrive, hvordan en anden har oplevet dåben.
5. Han kan slutte med at påpege dåbens betydning for os alle hver eneste dag i vort liv. En anden mulighed vil være at bruge emnet *Betydningen af dåben for mig selv.* Talen kan evt. illustreres med en enkel tegning på et stykke karton, der er så stort, at det kan ses af hele forsamlingen f. eks. således:

* Dette er døren, gennem hvilken Jesus fortalte Nikodemus, at alle skal gå for at komme ind i Guds rige. *(Joh. 3:5).*

KURSUS nr. 15, den 6. febr. 1966
MISSIONÆRSKRIFTSTED, DER SKAL LÆRES UDENAD

Henvisning: *Amos 3:7.*

»Nej, den herre Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne.«

Forslag til 2½ minuts talen.

At lære skriftsteder udenad er en vidunderlig udbytterig ting at gøre. Det sætter ideer i ens hovede. Disse ideer er tankefrø, der gror og »bærer megen frugt«. De stimulerer tænkningen, og tankerne vokser i antal. Ens forståelse bliver stærkt forøget. Man oplever en tilfredsstillelsens glød og en følelse af rigdom, hver gang et skriftsted, man har lært, dukker op i sindet på grund af ens egne tanker, eller en andens tale. Hvis du har lært et skriftsted udenad, vil du, hver gang du hører eller læser det, føle det som om du har mødt en gammel ven.

Dette skriftsted vil vise sig at være en altid velkommen gammel ven. Du vil ofte møde det, når du lytter til talere og lærere og missionærer, og når du tænker på Gud og Hans interesse for menneskene.

Dette skriftsted omfatter ideerne:

1. At der er en sand og levende Gud,
2. som taler til menneskene;
3. at der er profeter,
4. gennem hvilke Herren taler til folk på jorden,
5. at *Han* åbenbarer *sine* hemmeligheder for *sine* tjenere, profeterne.

Tænk på hvor mange hemmeligheder Herren har, som Han endnu ikke har åbenbaret! Lyt til profeterne, som vil tale for Herren, når Han byder dem at tale.

Tænk på de ideer, menneskene har i dag, som de ikke havde for 100 år siden. Gud talte om mange ting til sin profet, Joseph Smith. 100 år senere — i dag — begynder menneskene at få et glimt af forståelse for nogle af disse storslåede principper og sandheder. For eksempel, læs Lære og Pagter afsnit *88:34-60;* og afsnit *76* (specielt *vers 114—118)* og afsnit *130:18—22.*

Tænk nu på de mange undere, der er fremkommet i verden, siden Herren i 1820 begyndte »at åbenbare sine hemmeligheder til sine tjenere, profeterne«, Joseph Smith, de sidste dages profet, og hans efterfølgere.

På denne måde har Han fremkaldt genoprettelsen af sin kirke og sit rige, og udbredt blandt menneskene det »store og forunderlige værk«, som Han lovede.

Som I vil kunne se, er der som med alt andet her i kirken, en mening med dette dejlige program, og det er vor pligt mod Herren at føre dette dejlige program ud i livet; Han forventer, at netop du gør en indsats — og ikke mener, at det er umuligt — thi du ved jo nok, hvad der står i skriften! Og lad os så allerede nu glæde os til næste måneds program! —

Frisk mod og god arbejdslyst!!!

E. Nordby Larsen,
Søndagsskolens Hovedbestyrelse.

Referat *af* funktionær- *og* lærerkursus i Horsens

Funktionær- og lærerkurset i Horsens lørdag den 13. november 1965, arrangeret af søndagsskolen og GUF i Jyllands distrikt, fik et vellykket forløb.

Efter åbningssangen »Hvem er for Herrens sag« og bøn ved broder E. Nordby Larsen, præsident for søndagsskolens hovedbestyrelse, København, bød præsidenten for søndagsskolen i Jyllands distrikt, broder Palle Blønd fra Fredericia, velkommen og orienterede om programmet.

Derefter deltes søndagsskolen og GUF til hver sit funktionærmøde, under ledelse af hhv. broder Palle Blønd og præsidenten for GUF i Jyllands distrikt, broder Henning Frederiksen fra Herning.

I disse møder blev mange vigtige emner belyst, blot én ting skal fremhæves: »Guds hus er et ordenshus«, og lederne blev stærkt opfordret til at holde orden og andagtsfuld *ro* både *før, under* og *efter* møderne.

Derefter deltes de tilstedeværende i tre klasser under ledelse af broder Palle Blønd, broder Knud B. Andersen og søster Jytte Dybvang Rasmussen, for lærere og lærerinder, som underviser i hhv. senior-, junior- og børneklasser.

Fra disse tre opbyggende klasser skal blot fremhæves følgende: en lærers store ansvar, nødvendigheden af begejstring og instruktion i at give en lektie til netop én speciel aldersgruppe.

Efter fællesspisningen blev tiden overgivet til broder Henning Frederiksen, som gav en meget lærerig instruktion om både hvordan en lærer ikke skal undervise og hvordan en klasse bør undervises. Broder Frederiksen fremhævede bl. a. også aktivitet i klassen samt nødvendigheden af også at have »noget for øjet«: tavle, flonelstavle eller andet.

Sidste punkt på programmet var en vidunderlig, opbyggende farvefilm, optaget ved Brigham Young University og fremvist af broder Tom Asmussen fra København.

Filmen viste eksempler på, hvordan man bliver en dygtig lærer eller lærerinde: fortælle en lektie, ikke læse den, aktivitet i klassen samt interesse for sine elever også i hverdagen.

Til slut takkede distriktspræsident broder Verner Buur dem, som havde deltaget på programmet, samt de tilstedeværende fordi de var kommet. Broder Poul Erik Buur sluttede med bøn.

Til stede 71. *J. R.*

stemte sig til at sejle helt tilbage til Frederikshavn, hvortil skibet ankom klokken ca. 4 om eftermiddagen den 9. december. Det var altså 15 dage siden de forlod København, og de var ikke kommet længere end til Frederikshavn. De hellige havde gennemgået mange lidelser, men med undtagelse af et par stykker, som bestemte sig til at blive i Danmark, fortsatte de alle rejsen, men der skulle tålmodighed til, og skibet kom ikke afsted, førend den 20. december, da kaptajnen og besætningen forsøgte for tredje gang at nå England. På dette tidspunkt var emigranterne udhvilede og i højt humør, men om natten mellem den 21. og 22. rasede et uvejr, der var værre end nogensinde før og truede skibet og alle ombord med fuldstændig undergang. »Cimbria« pløjede sig tappert vej gennem bølger og uvejr, men blev til sidst tvunget til at ændre kurs endnu engang, og for tredje gang måtte de ombordværende vende tilbage. Men mens kaptajnen og besætningen var ved at blive modløse, blev de hellige ved med at være muntre og ved godt humør og takkede Herren, fordi de var blevet. bevaret. Omkring ved 2-tiden om eftermiddagen den 22. ændrede vinden pludselig retning, og kaptajnen styrede øjeblikkeligt kursen mod Hull til de helliges store glæde, og skibet ankom dertil juleaftensdag ved middagstid. Den næste dag, 1. juledag, fortsatte emigranterne deres rejse med jernbanen fra Hull til Liverpool, hvor de sluttede sig til to mindre rejseselskaber, der havde forladt København omkring samme tid som »Cimbria«.

Endelig den 7. januar 1855 kunne emigranterne forlade Liverpool ombord på skibet »James Nesbith«, som sejlede til New Orleans, hvortil de kom den 23. februar. Rejsen var forløbet godt, men sorgen havde også ramt dem, idet 13 personer var afgået ved døden. Og så begyndte den lange, ja næsten endeløse rejse over det amerikanske fastland. Endelig den 7. september 1855 nåede emigranterne Saltsøstaden, deres drømmes mål, siden de havde antaget evangeliet. Og så begyndte en ny tilværelse i et nyt land, og mange vanskeligheder skulle overvindes, men deres faste anker var evan-

geliet, hvorom de fylkedes, og som blev deres rettesnor og daglige vejleder.

Den 1. januar 1856 afløste Hector C. Haight præsident John Van Cott som præsident for Den skandinaviske Mission, og under dennes administration næredes indsamlingsånden til Zion stadig. Missionærerne fortsatte støt deres arbejde, og resultatet var, at 700 sjæle forenede sig med Kirken i dåbens vande.

Den 10. september 1956 besøgte ældste Ezra T. Benson, en af Kirkens tolv apostle, sammen med ældste John M. Kay, Danmark. Som altid blev disse besøgende brødre modtaget med oprigtig glæde af missionærer, søskende og venner. Det var anden gang, at Missionen var blevet besøgt af en apostel, siden Erastus Snow forlod Danmark i 1852. Ældste Kay var en udmærket sanger og glædede alle med sin røst. Om søndagen den 14. september talte apostlen ved et usædvanlig godt besøgt møde i en stor sal i København. Han talte naturligvis på engelsk med ældste Carl Widerborg som tolk. Ved hin lejlighed blev København gren delt i fire grene, hvis navne var: København østre gren, København vestre gren, Nørrebro gren og Christianshavn gren, hvad der tydede på stærk fremgang. I årene, der er gået siden da, er Missionen blevet besøgt af mange apostle og generalautoriteter, som alle har været til stor opmuntring for de lokale søskende og bragt et pust fra Kirkens hovedkvarter med sig.

Reformationen

I året 1856 begyndte en bevægelse i Utah, som kaldtes Reformationen, som simpelthen gik ud på – som navnet antyder – at Kirkens medlemmer reformerede sig. De bekendte deres synder og fornyede deres pagt ved gendåb, og denne bevægelse bredte sig til Danmark og det øvrige Skandinavien. De hellige bekendte åbent deres synder, men der syntes ikke at være nogen alvorlige overtrædelser. Bevægelsen syntes på mange måder at have en god indflydelse på Kirkens medlemmer, som syntes mere bestemt end nogensinde på at efterleve evangeliet og dets principper. Ny kraft og større

styrke gennemtrængte dem. Med andre ord syntes en renselsens luft at gå over Missionen, da medlemmerne erkendte, at der var store muligheder for en bedre og mere retskaffen livsførelse.

I løbet af året blev der påbegyndt undervisning i engelsk. Den første gren, der startede denne undervisning, var Aalborg gren. Det var et meget fornuftigt skridt, fordi forståelse af det engelske sprog, når emigranterne ankom til Utah, var en uvurderlig fordel. Alle emigranter, der er kommet til Amerika uden ringeste kendskab til sproget, vil indrømme, at havde de haft nogen kendskab dertil, ville den første tid ikke have været så vanskelig. Det er ikke altid morsomt at gå til et møde og ikke forstå et ord af, hvad der bliver sagt, og denne skæbne har de fleste emigranter delt, især i det første århundrede af emigrationen. Nu er det ikke ualmindeligt, at unge emigranter kommer til Utah med et udmærket kendskab til engelsk, som de både kan forstå, tale og skrive. En kendt dansk emigrant sagde engang: »Mit bedste aktiv, da jeg kom til Salt Lake City, var mit kendskab til engelsk, og da jeg begyndte at arbejde havde jeg ikke noget besvær med at forstå eller gøre mig forståelig.« Missionærerne, som kommer til Danmark, kan skrive under på denne udtalelse. I en rapport fra Aalborg Konference omtales en ung dreng ved navn Anthon H. Lund, som senere blev første rådgiver i Kirkens første Præsidentskab, som lærer i engelsk, skønt han kun var godt 13 år gammel.

Ved slutningen af året havde Den danske Mission et medlemsantal på 2317, endskønt emigrationen stadig havde store dimensioner. I Sverige og Norge var der henholdsvis 726 og 310 medlemmer.

Missionærerne hjemkaldes

Tidligt på året 1858 blev alle missionærerne fra Utah kaldt hjem på grund af de såkaldte vanskeligheder med Johnstonhæren. Den amerikanske præsident Buchanan sendte en hær til Utah i efteråret 1857 for at kvæle et indbildt oprør mod den amerikanske regering. Denne episode er blevet kaldt

»Buchanans Bommert«. Præsident Brigham Young kaldte alle missionærer hjem. Det var første gang i Missionens otte-årige beståen, at der ikke virkede ældster fra Zion i Danmark. En lokal leder måtte findes, en mand med evner og indsigt, som kunne overtage det tunge ansvar. En sådan mand fandtes i Carl Widerborg, som var født den 14. maj 1811 i Gøteborg. Han blev døbt af Svend Larsen den 4. marts 1853 i Norge, hvor han arbejdede en kort tid som missionær. Derefter virkede han i flere år som oversætter og redaktør af »Skandinaviens Stjerne« i København. Han blev kaldet til at præsidere over Missionen i 1858, da missionærerne blev hjemkaldt, og hans virksomhed som præsident varede i to år, til 1860.

I et brev fra præsident Hector C. Haight til præsident Samuel W. Richards i England skriver han følgende om præsident Widerborg:

»Jeg kan ikke slutte denne rapport og lade mine følelser vederfares retfærdighed uden at omtale ældste Carl Widerborg, som har været min rådgiver og medredaktør af »Skandinaviens Stjerne«. Hans arbejde har været af uvurderlig betydning for mig og Herrens værk i disse lande; og jeg, såvel som alle Kirkens medlemmer, påskønner i højeste grad hans arbejde. Hans kendskab til svensk, dansk og engelsk gør ham usædvanlig velegnet til oversættelse af Kirkens publikationer og korrespondancer og artikler af Kirkens første Præsidentskab i Zion. Hans arbejde har været vanskeligt og krævende, men han har gennemført det med nidkærhed og beslutsomhed, som i sandhed er prisværdigt.«

Præsident Widerborg emigrerede til Utah i 1860, men vendte tilbage til Danmark i 1864 som præsident for Den skandinaviske Mission, som han ledede gennem de næste fire år. Præsident Widerborg var en udmærket taler, måske den bedste, Missionen har frembragt gennem de nu snart mange år.

Forfølgelser og overfald syntes at være i stærk aftagen, som det også fremgår af et brev fra præsident Carl Widerborg til præsident Asa Calkin i England:

»Med hensyn til Danmark kan ældsterne rejse og prædike på mange steder og i mange egne uden at blive forstyrret

eller forulempet på nogen som helst måde, og vore skrifter læses og akcepteres af mange fremmede. Forfølgelsens ånd er i stærk aftagen, og vi møder ikke sådan bitterhed og sådant had, som vi tidligere var udsat for, eftersom vore modstandere og landsmænd i almindelighed begynder at lære og forstå, at de hellige ikke er så slemme, som rygterne har gjort dem til. Der cirkulerer stadig i nogen grad falske historier og fordrejelser om os og Utah, og missionærerne er engang imellem blevet udsat for overfald og chikanerier, men ikke så hyppigt som tidligere, da der nu hersker en fredelig ånd, men også mere ligegyldighed, især på steder, hvor evangeliet er blevet forkyndt igennem længere tid. Jeg har derfor anmodet ældsterne om at bryde nye veje og åbne nye arbejdsmarker så meget som muligt, så evangeliets sæd kan spredes over hele landet. Af denne grund er konferencerne blevet inddelt i passende distrikter og en omrejsende ældste udpeget i hvert til at give råd og vejledning til det lokale præstedømme i grenene og til at prædike og sprede det skrevne ord i hver retning, hvor Herren vil åbne vejen.«

Det nye år var kommet og missionærer og lokale brødre var stadig ivrige i deres forkyndelse af det gengivne evangelium, og mange sluttede sig til Kirken. Missionærerne bad indtrængende søskende om at spare penge, så de kunne emigrere til Zion. Den 18. oktober, som var flyttedag, blev Missionskontoret flyttet til Lorentzensgade 14, som senere blev forandret til St. Paulsgade, og her havde Missionens hovedkvarter så til huse i de næste 43 år, indtil Missionskontoret og København gren blev flyttet til Korsgade 11, hvor Kirken så havde hjemme til året 1931, da den nye kirke på Priorvej blev bygget.

Den 23. november 1859 var en anden historisk dag i Missionen. Den dag ankom to ældster fra Zion, nemlig John Van Cott og Ola N. Liljenquist. Det var ældste Van Cotts anden mission som præsident over Den skandinaviske Mission. Ældste Liljenquist var den første blandt de omvendte i Skandinavien, der vendte tilbage som missionær fra Zion. Ældste Liljenquist var født i Sverige den 23. september 1825 og blev døbt af William Andersen, blev ordineret til præstedømmet

og virkede som missionær 4½ år. Han emigrerede til Utah i 1857, og kun to år senere var han altså den første fra Skandinavien, der vendte tilbage som udsending fra Kirkens hovedkvarter. Før han forlod København var han en agtet borger i denne by, hvor han drev egen forretning. Han skrev herom: »Jeg var den første af ældsterne, som havde antaget evangeliet i Skandinavien, til at vende tilbage og bære vidnesbyrd om Zion. Det forekom mange at være et under og et mirakel, da de var af den opfattelse, at ingen nogensinde kunne vende tilbage, efter at de først var kommet til Klippebjergene... Jeg gik op på magistratskontoret i København for at melde min ankomst. Alle embedsmændene og kontoristerne forlod deres pladser og omringede mig fuldstændigt og bød mig hjertelig velkommen. Jeg tilbragte en endog meget behagelig tid sammen med dem og bar vidnesbyrd om Zion og mine oplevelser, mens jeg havde været borte.«

Det er ganske interessant at lægge mærke til den opfattelse, som rådede i vide kredse, at hvis et menneske først var kommet til Utah, var det umuligt at slippe bort derfra. Det er mærkeligt, at så hårrejsende historier ville blive troet, men i blade og aviser verden over blev der tegnet et endog meget dystert billede af Salt Lake City og forholdene i Utah i det hele taget. Broder Liljenquist var altså et levende bevis på, at det kunne lade sig gøre at komme bort fra Utah. Han kom til Danmark af sin egen fri vilje og vendte tilbage under samme forhold.

Ved slutningen af året 1859 fandtes der 2512 medlemmer af Kirken i Danmark. I årets løb var 541 blevet døbt, mens 186 var emigreret. Den første ti-års periode var kommet til sin afslutning. Gennem disse ti år fra 1850 til 1859 incl. var der blevet døbt 7142 personer eller godt 700 om året. Af disse var 1980 eller godt 27 % emigreret til Zion. Intet under at der i de næste hundrede år kom en stadig stigende strøm af missionærer med typiske danske navne til Danmark. Sæden var blevet sået i al beskedenhed i 1850, men med stor tillid og oprigtig tro. Høsten i Danmark var i disse første år langt større end i Sverige og Norge. I virkeligheden blev der døbt omtrent tre gange så mange i Danmark som i Norge og

Sverige tilsammen. I den samme tidsperiode virkede der kun 17 missionærer fra Zion i Missionen, men disse blev hjulpet på det bedste af mange af de lokale brødre, som det var almindeligt at kalde på mission. Disse havde fordelen af at beherske sproget, kende landets kultur og historie og at have indgående kendskab til folkekarakteren, hvad der kan være af største betydning, når der skal skabes kontakt.

Med året 1860 begyndte det andet årti for Den danske Mission og det gengivne Jesu Kristi evangelium. Det første havde været strålende til trods for store hindringer og næsten uoverstigelige skranker. Høsten af sjæle havde været stor, og de nyomvendtes tro og villighed til at tjene Herren under alle forhold var næsten legendarisk. De havde den samme overbevisning, den samme fortrøstning, som de første kristne havde lagt for dagen. På mange områder er disse første ti år i Danmark beretningen om heltemodige mennesker, der til trods for fattigdom og hårde kår, antog evangeliet med begejstring, håb og tro. Evangeliets toner havde bragt bud til dem om en smukkere verden, som kunne blive deres, hvis de traf de nødvendige foranstaltninger. Som sagt, i mangfoldige tilfælde er det beretningen om mennesker, der sejt holdt ud, troede og vandt sejren til sidst. Den opnåede sejr resulterede i større og renere mennesker med ubetinget tro på det budskab, der var blevet bragt dem af Herrens tjenere. De var i virkeligheden blevet nye mennesker med et andet udsyn. Livet havde åbnet sig for dem i al sin skønhed. Der var stadig prøver og trængsler og personlige sorger, som alle mennesker må gennemleve, men håbet var kommet ind i deres verden, håbet om personlig udvikling, bedre kår og evigt liv i fortrolighed med Gud, som de aldrig før havde kendt på samme måde. Desuden fik de oplevet en samhørighed, som de næppe før havde følt. De var søskende i pagten; de havde samme idealer, samme tro, samme håb og dannede venskaber, som satte de smukkeste blomster i form af gode gerninger og de mest hengivne følelser for hinanden. Intet under at livet trods lange arbejdsdage og fattige kår alligevel havde givet dem noget, som berigede dem, gjorde dem

gladere og mere harmoniske. Bag alt dette lå troen, vidnesbyrdet, præstedømmet og fællesskabsfølelsen.

I begyndelsen af 1860 afløste præsident John Van Cott præsident Carl Widerborg som præsident for Den skandinaviske Mission. Samme år emigrerede præsident Widerborg. Han havde i syv år med flid arbejdet i Herrens tjeneste, og den 2. maj forlod han København i spidsen for 301 emigranter. Præsident Widerborg havde været højt elsket af de hellige og ikke mindst af sine medarbejdere, hvoriblandt var hans to rådgivere Niels Wilhelmsen og Peter O. Thomassen, som begge satte deres præg på Den danske Mission.

Missionen blev også besøgt af to apostle, Amasa M. Lyman og Charles C. Rich, og som altid vakte et sådant besøg oprigtig glæde blandt Kirkens medlemmer. I det hele taget var året 1860 og det følgende år gode år for Kirken. Høsten var stor, idet henholdsvis 668 og 1297 blev indlemmet i Kirken. Omvendelsestallet for sidstnævnte år er det største, der nogensinde er blevet noteret i Missionens historie. Der var jo trods alt ikke altfor mange missionærer; bl. a. virkede der kun 8 og 11 missionærer fra Zion i disse to år. Vi må tage hatten af for deres nidkærhed ,både Zion-ældsternes og de lokale ældsters.

De næste ti år var ligeledes frugtbare år for arbejdet i Danmark og det øvrige Skandinavien, idet 6000 nye medlemmer blev tillagt Kirken alene i Danmark i dette tidsrum. De bestående grene blev styrket og nye grene oprettet, men hundreder emigrerede stadigvæk til Utah. Forbindelsen med Kirkens hovedkvarter og de afrejste hellige blev stadig mere intim. Breve krydsede ustandselig Atlanten med beskrivelser af forholdene i den nye verden, og »Skandinaviens Stjerne« indeholdt til stadighed artikler og breve om forholdene i det fjerne Vesten. Krigen mellem Danmark og Tyskland i 1864 lagde en dæmper på missionærarbejdet, da en del af de unge brødre, der virkede som missionærer, blev indkaldt til hæren.

Foruden Amasa M. Lyman og Charles C. Rich aflagde følgende generalautoriteter også besøg i Danmark: George Q. Cannon, Daniel H. Wells, Brigham Young Jr. og Albert Carrington.

Den Danske Stjerne

Årgang 1965

INDHOLDSFORTEGNELSE

Genealogisk Forening

Traditionens plads indenfor genealogien

Hver eneste lille oplysning om en stamfader er af værdi. Dette betyder dog ikke, at hver eneste lille oplysning om en stamfader er korrekt og kan accepteres uden at man først kan bevise, at en sådan oplysning er korrekt og virkelig.

Blindt at acceptere familietradition resulterer ofte i, at man får samlet ukorrekte anetavler, og alle genealoger må være forberedt på kun at anerkende den del af traditionen, som senere kan bevises ved et troværdigt bevis. Når familieoplysninger bliver viderebragt, opstår der mange fejl og tilføjelser til den virkelige sandhed, så man får tendens til at besmykke og give ære og anseelse til en tilsyneladende almindelig stamfader. Vore dages efterforskningsmetoder kræver, at kun det som er korrekt kan accepteres. Uvillighed til at anerkende ethvert bevis, som går i retning af at modbevise familietradition, har længe været en af genealogiens store anstødsstene. Der findes folk, som synes at have et stærkt ønske om at spore deres forfædre tilbage til kongelige eller adelige linier, og ofte er hele deres efterforskningskampagne planlagt med dette formål for øje. Den ofte citerede sætning: »Vi vælger vore venner, men ikke vore forfædre«, er upåagtet under sådanne omstændigheder. Det er ikke mere hæderværdigt — ja, i virkeligheden er det ofte meget mindre — at have fædrene linier, som kan spores tilbage til kongelige eller adelige, end det er at have forfædre, som stammer fra de såkaldte »almindelige folk«. En persons forfædre er blevet udvalgt og bestemt længe før hans fødsel, og der er intet, som kan forandre dem. deres gerninger eller deres ry. Tennysons ord uddyber dette punkt:

> Et godt hjerte er mere end adelskrone,
> og simpel tro mere end normannisk blod.

Stolthed over ens forfædre er forståelig, og alle vil finde forfædre, som kan retfærdiggøre en sådan stolthed. Selv om der nødvendigvis må findes forfædre, hvis liv kun giver lidt grund til stolthed, er der ingen metode til at fjerne dem fra familietræet — de er der for at blive, og intet kan erstatte dem med forfædre med mere ædel baggrund. Følgende definition af forfædre blev fremsat af Pierson W. Manning, sekretær i Foreningen af Revolutionens Venner:

»Forfædre findes sammen med gamle møbler og familiehemmeligheder i alle vore bedst ordnede familier. Forfædre består af mødre og fædre, for ikke at tale om onkler og tanter i fortiden, som har gjort noget stort og ædelt, som f. eks. at blive halshugget af en konge eller have en slægtning, som var guvernør over en koloni. Dette sætter dem i stand til at blive udpeget med stolthed af deres efterkommere i al fremtid.

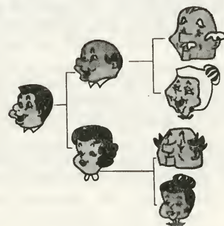
At være stamfader er et af de letteste og mest eftertragtelsesværdige job. Det består blot i at ens efterkommere praler af en. På denne måde har mange forfædre været i stand til at gøre godt efter at de er døde. Mere end én forfader, som er gået ud af dette liv som en fattig person, og kun få skridt fra at blive taget af politiet, har haft den gode skæbne, hundrede år senere, at blive stamfader til en eller anden ærgerrig familie med masser af penge, og er som følge deraf blevet så berømt, at hans gravsten nødvendigvis måtte gøres større og bedre.

Forfædre er en af de mest værdifulde og tilfredsstillende ejendele. De kan ikke sættes i skat og kan ikke stjæles. Deres vedligeholdelsesomkostninger er praktisk talt nul, og de forringes ikke af alder og forsømmelse. Tværtimod stiger de i værdi efterhånden som de bliver ældre. En stamfader, der er 600 år gammel, er lige så meget værd som et helt massemøde af 56 år gamle forfædre. Adam er den ældste stamfader. Han er 6000 år gammel og har en fin optegnelse. Men han er almeneje, ligesom uddannelse og frihed, så han værdsættes ikke særlig højt.

Næsten alle rige folk har og benytter sig af forfædre. Men de fattigste mennesker har dem også. Mangen en mand, som ikke ejer salt til et æg og ikke kan holde fast ved sit job i to minutter, har forfædre, som hans bilejende naboer misunder ham. Vi kan ikke købe forfædre, hvis vi ikke har dem, men vi kan købe dem til vore børn ved at gifte os med omtanke ....

Vi bør være stolte af vore forfædre, men ikke højlydt.«

(Fra *Genealogical Research Standards* af *Derek Harland,* Salt Lake City, Utah, 1963).

Hjælpe-foreningen

Fej spindelvævene ned!

Det er ikke nødvendigt at gå ind i et øde og forladt hus for at finde spindelvæv. Edderkopperne har altid travlt allevegne. Sådan set har de vel også mere tid, end vi har, og deres opgave er vel også at bygge et hjem op.

Men hvorom alting er, så gik jeg altså og lavede mig min egen lille prædiken samtidig med, at jeg fejede nogle spindelvæv ned fra loftet.

Mon ikke det ville være en god idé at begynde at feje nogle få spindelvæv ned, ikke blot fra loftet, men også fra vort liv, så vi kunne få et klarere syn på Guds fagre verden.

Der er faktisk et utal af spindelvæv: uvidenhed, ligegyldighed, irritation, stædighed, sendrægtighed, undladelse, dovenskab, utålmodighed, ophidselse — ja, man kunne blive ved.

Dette »uvidenhedens spindelvæv«, afholder det dig fra at nå de største resultater, mennesket kan nå til? Får du mindre, end der tilkommer dig her på jorden, fordi du ikke tilfulde forstår skrifterne?

Kan du stå og se på en solnedgang, indtil dine følelser sættes i bevægelse, eller får »utålmodighedens spindelvæv« dig til kun at kunne se, at tiden går, og nu er du ved at komme for sent til en aftale?

Kan du vise din glæde, når dine børn kommer hjem efter at have tilbragt nogen tid borte fra hjemmet, uden at »stædighedens spindelvæv« forlanger, at de værsågod skal tørre fødderne af på måtten, inden de stormer dig om halsen?

Opmuntrede du det ensomme menneske, som du havde lovet at besøge, eller spandt du dig ind i »udsættelsens spindelvæv«, fordi du har alt for meget at gøre, du kan bare simpelthen ikke få tid, for du skal købe ind og lave mad og gøre rent og vaske storvask og passe børn og gå til møder?

Kan du fremholde lektierne i Hjælpeforeningen med virkelig inspiration, eller fordunkles de af »ligegyldighedens spindelvæv« med hensyn til forberedelse og grundigt studium?

Når din mand ser ud, som om han har et problem, giver du dig så tid til at hjælpe ham, eller spinder du »utålmodighedens spindelvæv« op imellem jer, fordi dine huslige pligter først og fremmest skal være udført til tiden?

Spilder du den kostbare tid med at klage over, at betrækket på strygebrædtet er gået i stykker, at du ikke kan finde hammeren, at en rude er revnet, etc., i stedet for at indrømme, at det er »ligegyldighedens spindelvæv«, der har hindret dig i at få tingene ordnet?

Lad os erstatte disse »uvidenhedens spindelvæv« med kundskab. Kirken råder os til det. Der findes utallige muligheder. Hjælpeforeningens møder er en storartet begyndelse. Erstat »irritationens spindelvæv« med lidt hensyn til andre, »ligegyldighedens spindelvæv« med interesse, »utålmodighedens spindelvæv« med tålmodighed, »dovenskabens spindelvæv« med aktivitet og »irritationens spindelvæv« med inspiration.

Hvilke spindelvæv har du? Skriv dem op og »opløs« dem et for et med deres eget opløsningsmiddel.

Maxine T. Grimm, i Relief Society Magazine, oktober 1965.

Denne lille »nytårshilsen« appellerer ikke til at aflægge en masse løfter eller beslutninger nytårsaftenen, når man er i »stemning« til det, for så snarest muligt at glemme dem igen og være nået lige langt, men den appellerer til den »daglige omvendelse«, til at feje spindelvævene ned, lige så snart der er tegn til dem. Jeg gad vide, om vi nogensinde mere kan se et spindelvæv, uden at tænke på de her nævnte »spindelvæv«. Måske sidder der også et par spindelvæv i krogene rundt om i vore hjælpeforeninger — eller måske i hovedbestyrelsen. Vi vil i hvert fald kigge godt efter ved vort næste møde.

Vi takker jer alle for jeres arbejde, jeres tapperhed og udholdenhed, jeres interesse for hjælpeforeningens opgaver og for de mange små hilsner, vi modtager. Vi går ind i det nye år med store forventninger til HJÆLPEFORENINGENS STÆVNE I KØBENHAVN, i maj måned 1966. Vi hørte én sige: »JEG KAN NÆSTEN IKKE VENTE . . .«

RIGTIG GODT NYTÅR ALLESAMMEN!

for Hjælpeforeningens hovedbestyrelse
Inger Rasmussen

Kære søstre . . .

Charmen ved et nyt år ligger i den tanke, at vi kan se tilbage med kærlighed og taknemmelighed, når vi tænker på de gode timer, vi har tilbragt sammen. I har alle hjulpet mig på så mange måder, med et sødt smil, et klap på kinden, en hvisken »vi elsker dig«, »vi er glade for dig«. I har gjort det sidste år til et af de lykkeligste i mit liv. I synes alle at have så megen kærlighed i jeres hjerter, tak fordi I deler den med mig.

Nu begynder vi på et nyt år, nogle af os med et stort smil, nogle med et suk, nogle med tårer, og andre med taknemmelighed i vore hjerter for de muligheder vi har i den kommende tid. Jeg gad vide, om fremtiden vil blive fyldt med lige så mange ting at gøre som det foregående år? Griber I jer selv i at sige til jeres børn: »Efter denne konference vil vi få mere tid, eller efter denne bazar, eller efter ... efter ... efter ...« Jeg er så taknemmelig for, at vore børn forstår, at der altid vil komme en konference til, endnu en rejse der skal foretages eller et møde, der skal overværes.

Jeg har stor kærlighed til søstrene i Hjælpeforeningen. Må vi alle vedlive at gå fremad og tjene vore medmennesker.

Vi vil mødes med jer med et stort smil og masser af kærlighed ved den næste konference!

Ingrid Sorenson.

UNDER OVERFLADEN

af *Ruth House*

Jeg har mange gange fortalt min mand, når jeg har gjort rent i drengenes værelse, at det ville være ideelt at have et mandehul midt i værelset. To gange om ugen kunne jeg så åbne mandehullet og spule værelset igennem. På den måde ville jeg aldrig have nødig at bekymre mig om, hvad der var værd at gemme, eller hvad jeg kunne kassere.

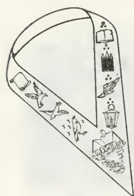
En morgen, efter at drengene havde gjort rent og ryddet op i deres værelse (som jeg i al hemmelighed kalder »junglen«), satte jeg dem til at arbejde med forskellige ting, medens jeg gik ind for at feje, og da jeg tog et overblik over »junglen« den morgen, sukkede jeg.

Der var smidt sokker ind under sengen, en pose kugler lå strøet i vindueskarmen, og da jeg flyttede sengen, faldt der papirer ned fra bunden. Jeg opdagede et hemmeligt skjulested under madrassen, skrivepapir under tæppet, og en samling sten spredt ud over bordet imellem en gammel Familie-Journal og nogle gamle billetter, som stadig var »gyldige« for et barn.

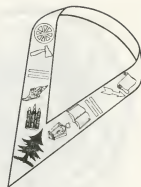
Og så så jeg en stump papir under bordtæppet, med et hjørne stikkende frem. Jeg trak det ud og så et halvfærdigt brev, puttet ind under tæppet for at gemme det, til det kunne blive skrevet færdigt. Og jeg læste: »Kære Mor, jeg elsker dig. Tak for alt hvad du gør for mig. Jeg vil prøve at være en god dreng, så jeg kan vokse op og engang blive missionær ...«

Jeg satte mig på sengekanten og tørrede mine øjne med forklædet. Jeg vil aldrig mere kalde det for »junglen«, og aldrig ønske et mandehul igen. Jeg vil se under overfladen og se det smukke ved deres ejendele, og, ja, også under deres snavsede ansigter og alt deres rod. Og måske har jeg også set på mine venner og naboer på en forkert måde. Jeg vil se under overfladen i mit hjerte og mit liv, og du skal se under overfladen i dit hjem, og når vi ses, vil vi måske have mere skønhed i vore hjerter.

(Fra *Relief Society Magazine*).

PRIMARY

Kære Primary funktionærer!

Vi vil gerne ønske alle et rigtigt godt og velsignet nytår, med håb om fremgang i alle grene. Når et nyt år begynder, har vi alle mange gode ønsker for det kommende år, og vi vil prøve på at forbedre os på mange punkter. Mange af os ønsker sikkert at få mere kundskab og blive mere fuldkomne.

Et af de punkter, mange af os kan forbedre os på, er, at vi skal passe på, hvordan vi dømmer andre, og det er jo slet ikke vores pligt at dømme. Vi bringer her en lille fortælling om en lille pige, der lærer hvordan man skal dømme.

»Jeg vil ikke invitere hende med«, sagde Margrethe, »jeg kan ikke lide hende.«

Hendes moder så spørgende op. De var ved at lave en liste over de piger, Margrethe skulle have med til sit fødselsdagsselskab. Fru Jensen havde lige nævnt Hilda, den udenlandske pige, som var flyttet ind i huset ved siden af for nogle få uger siden.

»Hun taler så mærkeligt, og det tager så lang tid for hende at fortælle noget. Og ikke blot det, men hun siger ikke sandheden«, forklarede Margrethe.

»Hvor ved du fra, at hun ikke taler sandt?« spurgte hendes moder.

»Hun fortalte Inger og Helen, at hendes far spillede Første Violin i et stort orkester i hendes hjemland, og at hendes mor havde en fin kjoleforretning. Inger og Helen fortalte mig det, og det er da klart, at det ikke kan være rigtigt, når de er så fattige, som de ser ud til at være nu.«

»Jamen, det *er* sandt,« sagde mor, »de måtte ikke tage ret meget med sig her til landet«. Da hun havde sagt det, gik hun ovenpå og vendte straks efter tilbage med nogle breve i hånden. De var fra Margrethes veninde, som nu boede i Venezuela.

»Jeg syntes, det kunne være morsomt at læse nogle af Judiths breve igen,« sagde fru Jensen.

»Åh ja,« sagde Margrethe. Det forvirrede hende, at hendes mor ville læse disse breve igen, men hun vidste, at mødre sommetider var mærkelige. De nød at læse brevene igen, men det var først, da de kom til det tredje brev, at Margrethe fik nogen idé om, hvad der var hendes mors mening med det. Margrethe læste i Judiths brev: »Nu begynder jeg at kunne tale helt fint. Det synes jeg i hvert fald. Sommetider falder jeg over ordene og kan ikke finde det rigtige ord. Det er svært at lære et nyt sprog, men alle er så søde til at hjælpe mig.«

Fru Jensen afbrød Margrethe og sagde: »Ved du hvad, Margrethe, det kunne meget nemt være dig, som havde været den lille pige i et nyt land, som Judith og Hilda nu er det. Sidste år skulle det selskab, hvor far arbejder, sende en mand til Sydamerika for at tage sig af noget forretning dernede. De havde to mænd at vælge imellem, hvoraf din far var den ene. Din far blev valgt, men hans pludselige sygdom fik selskabet til at sende den anden.«

Margrethe vidste da, hvad hendes mor mente. Hun ville have, at Margrethe skulle gøre livet lettere, ikke besværligere, for Hilda. Og det bestemte hun sig til, at hun ville.

Venlig hilsen

Primary Hovedbestyrelse.

DISTRIKTS-KONFERENCER

afholdes i

Aarhus .... 22. og 23. januar

København .... 29. og 30. januar

Alle søskende opfordres indtrængende til at overvære konferencernes forskellige møder. Programmet for konferencerne vil blive udsendt gennem de respektive distrikter.

»Der findes to slags frihed . . .«

af *Richard L. Evans.*

To ord kommer til mit sind, uadskilleligt forbundet: Disse to ord er frihed og lov. Respektløshed over for loven er uforeneligt med hvad vore fædre gav os — med det som Gud har givet os. Respektløshed for loven er uforeneligt med et sikkert og ordentligt og sundt og succesfyldt samfund. Vi har før omtalt, at Gud Herren ikke har ophævet livets befalinger eller grundlæggende love, og heller intet menneske kan ophæve dem. Lovene om årsag og virkning er altid i kraft. I en gammel beretning læser vi om en mand, som blev gjort til »... overdommer og statholder over folket ved edsaflæggelse og en hellig handling, at han ville dømme retfærdigt og opretholde freden og folkets frihed og indromme dem deres hellige ret til at dyrke Herren deres Gud ... og bringe de ugudelige til dom for deres forbrydelser.« *(Alma 50:39).* Dette er meget gennemtrængende ord: at dømme retfærdigt, at opretholde freden og folkets frihed, at bevare retten til at dyrke Gud, at bringe dom over de ugudelige. Og enhver, som opmuntrer til lovløshed, eller som er ligegyldige over for lovløshed, må i høj grad have forsømt at tage årsag og virkning i betragtning. »Den eneste vej til frihed«, sagde Thomas O'Shaughnessy, »er gennem lydighed«. Der findes to slags frihed«, sagde Charles Kingsley, »den falske, hvor man er fri til at gøre, hvad man ønsker, og den sande, hvor man er fri til at gøre, hvad man burde«. Med hensyn til den misforståelse, at fordi det er en guddommelig ret, vil friheden fortsætte uafbrudt selv — kan intet være længere fra kendsgerningerne. På en måde kan vi betragte sundhed som en guddommelig ret, men med mindre vi efterlever sundhedslovene, vil vi ganske sikkert miste den. Lykke kan på en måde også betragtes som en guddommelig ret. Det er ganske vist Faderens hensigt, at Hans børn burde have lykke, men den kommer ikke, uden at vi selv gør noget for det, den bliver ikke, hvis vi misbruger den. Og den lever ikke, hvis man overtræder loven. Hvis vi ignorerer nogen lov, sætter vi resultater i gang. Og de, som stiller loven til skue, de som opmuntrer til at stille loven til skue, de som er for slappe til at overholde loven, gør friheden og freden og fremgangen og sikkerheden og sundheden i samfundet en dårligere tjeneste, end de regner med. »Kun de disciplinerede er fri«. »Vor Faders Gud, til dig, frihedens skaber, til dig synger vi. Lad vort land længe stråle med frihedens hellige flamme. Beskyt os ved din magt, store Gud, vor Konge!« (Samuel F. Smith: »*America*«).

(Fra *Tempelpladsen, 4. juli 1965*).

Gensidig Uddannelses Forening

Godt nytår allesammen. Nu er det ved at være på de tider, da pigernes personlige belønninger og klassebelønningerne for sæsonen 64—65 kan uddeles. Der vil i år være omkring 25—30 unge piger her i landet, der kan komme i betragtning. Det er ikke noget overvældende tal, og jeg vil derfor prøve at redegøre for de grunde, der kan være til, at så mange er aktive i GUF uden dog at opfylde kravene til den personlige belønning, der er fundamentet for klassebelønningerne.

For at forældrene ikke skal lægge artiklen til side allerede, vil jeg straks nævne, at der findes en del fædre og mødre, der ikke rigtigt forstår betydningen af, at deres piger udfører belønningsarbejde og derfor ikke giver dem den fornødne støtte, men tværtimod af og til modarbejder mødekravene. »Skal du nu gå igen, det er alt for mørkt og koldt«, »Mon du ikke hellere skulle blive hjemme og give lektierne en ekstra omgang« (her må det dog tilføjes, at en sådan bemærkning naturligvis altid er overflødig, hvor det gælder en pligtopfyldende G.U.F. pige, ikke sandt) eller »Farmor kommer i aften, så kan du da ikke være bekendt at gå«, for slet ikke at tale om dem, der lader deres store piger være babysittere om onsdagen. Søndag aften kan der komme et problem med hensyn til babysitning, men det må kunne klares ved fornuftig overvejelse og måske en samtale med grenspræsidenten. Jeg tænker her på, at en moder, der gerne vil til templet, er ivrig efter at passe sine nadvermøder, hvad vi jo forøvrigt alle gerne vil for at få det rette udbytte af søndagen. Men ansvaret for børnenes trivsel, både de spædes og de store i G.U.F.-alderen påhviler jo i hvert tilfælde forældrene. Misforstå mig nu ikke, forældre har til enhver tid ret til at træffe afgørelser for deres egen familie og finde frem til, hvad de finder er den rigtige ordning, men jeg har været ude for, at netop nogle af disse forældre er kommet og har været meget skuffede over, at deres pige ikke kunne få sin personlige belønning, skønt hun altid havde været så ivrig efter at udføre sit G.U.F.-arbejde.

En anden årsag til de forholdsvis få belønninger er den, at der sommetider er piger, der finder det barnagtigt med belønninger. »Man skulle da gerne kunne passe sine møder og udføre arbejde i kirken uden at skulle belønnes«. Det er naturligvis rigtigt, og det er netop hensigten med belønningsarbejdet, at træne pigerne op til at betragte dette som en selvfølge. Og det er en kendsgerning, at systemet virker, for de piger der tjener deres belønninger, er netop dem, der er mest aktive på de flest mulige områder og mest påpasselige med deres møder. Men ønsker man at udføre og opfylde alle krav og måske mere til uden at ville modtage den fortjente belønning, er man da ganske frit stillet og kan bare bede om at være fri.

Endelig kunne der måske være nogle, der ville synes, at sådan et stykke papir med lidt påtegninger ikke var noget at arbejde for, de forskellige tilhørende nåle eller charms får man jo ikke engang, dem skal man selv betale. Det er jo også ganske rigtigt, hvis det var det eneste, man fik ud af at følge belønningsprogrammerne. Men det er naturligvis ikke meningen med Gensidig Uddannelses Forening's uddannelsesprogram for unge piger. Hensigten er at give dem en god tid netop nu og at give dem en udvikling til at bygge deres fremtid på.

Lad os lige se på de personlige belønningskrav: Deltage i 36 Nadvermøder, 36 søndagsskolemøder og 36 G.U.F.møder er *minimumskravene.* Altsammen indenfor de 12 G.U.F.måneder. Krav nr. 4: Leve et rent liv. Nr. 5: Betale fuld tiende og deltage i den årlige tiendeopgørelse. Nr. 6: Holde visdomsåret. Nr. 7: Holde en gennemarbejdet åndelig tale ved et møde i kirken. Nr. 8: Deltage i velfærdsprojekt (tilrettelagt af grensforstander og G.U.F.-præsidentinden) ved 10 timers arbejde. Nr. 9: Deltage i en kirkeaktivitet såsom sportskamp med tilhørende træning, drama med prøver, dans (som danseleder eller i en opvisning med forudgående prøver), musik, (synge, spille eller dirigere ved musikalsk optrin og deltagelse i de forudgående prøver), tale, (recitation, deltagelse i debat, gennemgang af en bog) lejrsport, vandreture og den slags.

Alle kravene er tilrettelagt, så de vil udvikle enhver ung pige til at forstå, hvad det vil sige at være en aktiv sidste dages hellig, der endog gerne skulle kunne opfylde de krav, der stilles for at man kan komme til templet. Kravene for klassebelønningerne går både i praktisk og åndelig retning, allesammen er de med til at opbygge en stærkere personlighed og skabe en ung kvinde med gode vaner, kendskab til evangeliet, mod og forstand til at tale om det, udholdenhed, god moral og en stærk karakter. Det er da værd at gøre en indsats for. Vi er glade for de piger, der har lyst til arbejdet, for de forældre, der vil støtte dem, for de ledere, der vil undervise dem og tilrettelægge arbejdet og ikke mindst for de mange sekretærer ved hvis påpasselighed det altsammen kan optegnes, så pigerne kan få deres symbolske belønning, eller man kunne sige deres eksamensbevis for udført arbejde. Kom og vær med så mange som muligt og så endnu en gang

Godt nytår!

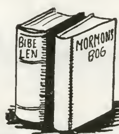
Anni Ringheim.

Og hvad med drengene?

Deres belønningsprogram hører under præstedømmet. Men kvalifikationerne opnås bedst ved arbejdet i G.U.F. Og ved siden heraf stilles der i hver aldersgruppe visse krav, nogle af dem belønnes med kvalifikationstegn, som det vil føre for vidt at komme ind på her. Men kom selv til G.U.F. og tag del i undervisning, leg og sport. G.U.F. er for alle over 12 år. *Jørgen Schmidt.*

Kort G.U.F. Nyt

Der er udsendt et cirkulære med oplysninger om og forslag til debatter i G.U.F. Alle lokalbestyrelser skulle have modtaget eksemplarer fra Distriktsbestyrelserne. Debatter er både udviklende og underholdende, når de gennemføres på rette måde.

* * *

Ligeledes er udsendt cirkulære om roadshows, den helt specielle form for scenespil, som er G.U.F.'s egen. Her fortælles om, hvad det er, og hvordan det organiseres. Alle lokalbestyrelser har modtaget eksemplarer. Nu skal vi alle op på scenen!

— — —

Og endelig er en ny tale-håndbog på vej. Det er alle tiders bedste! Spørg efter den.

Visdom står den forstandige for øje, tåbens blik er ved Jordens ende.

At vinde visdom er bedre end guld, at vinde indsigt mere end sølv.

PRÆSTEDØMMET

DETTE TROR JEG PÅ

af *Dale George Karren* fra Logan, Utah, (17 år).

Jeg er aldrig blevet opfordret til at overvære et møde i kirken, som mine forældre ikke selv ville overvære. Min moder *sendte* mig aldrig til Søndagsskole, hun tog mig altid selv med sig. Min fader sender aldrig mine brødre og mig til præstedømmets møde, han tager os altid med sig, og jeg overværer nadvermødet sammen med min familie. Det har aldrig været vanskeligt for mig at betale tiende, fordi min fader altid har gjort det. På grund af de mange venner jeg har, som praktiserer Visdomsordet, finder jeg det meget lettere at spise og drikke de ting, som jeg skulle.

Eksemplet er mægtigere end forskrift. At se nogen, som efterlever Guds befalinger, gør langt større indtryk på mig end at høre dem tale om dem. Det er meget lettere for mig at efterleve evangeliets principper, hvis jeg ser andre efterleve dem. Det største eksempel jeg har haft er Jesu Kristi liv. Han bad aldrig nogen om at gøre noget, som han ikke selv var villig til at gøre. Ved sit eksempel lærte han os, hvorledes vi skal bede, faste og dyrke Gud. Mine forældre har også prøvet på at undervise mig på samme måde.

Mit præstedømmekvorums rådgiver har hjulpet mig til at blive klar over præstedømmets betydning gennem sine handlinger. En søndag morgen i præstedømmets møde gav han kvorummet en lektie om nadveren. Han forklarede formålet med nadveren og hvorledes den skulle administreres. Derefter tildelte han sig selv den opgave at hjælpe mig med nadveren i Søndagsskolen. At have denne rådgiver til at administrere nadveren sammen med mig den formiddag var mere effektivt og kraftfuldt end nogen lektie jeg kunne have hørt.

Siden mine to ældre brødre har taget imod kaldelser til at arbejde som missionærer, har jeg været i stand til at se betydningen af at undervise i evangeliet. Ved at stræbe efter at forstå folk fra andre lande bedre håber jeg at forberede mig til at sige ja til en missionærkal-

delse, når den kommer. Ved mange lejligheder sidder jeg ved middagsbordet overfor en dreng fra Iran eller en smuk student fra Indien med turban på eller en rejsende gruppe fra Fr;ankrig. Det ser ud til, at vi ved sådanne anledninger altid får mere end vi selv giver. I år vil jeg have det privilegium at byde en ung mand fra Sverige velkommen til at dele mit værelse og mit hjem med mig, gennem det amerikanske udvekslingsprogram.

Hvis man ser på de store ledere fra nutiden eller fra fortiden, er trækket ydmyghed ufravigeligt tilstede. Jeg tror, at hvis jeg skal anerkende Kirkens lærdomme og blive en leder, må jeg være ydmyg og villig til at lære. Jeg har altid haft et godt eksempel på ydmyghed for mig i mit hjem. Jeg prøver at tage imod velsignelser, både materielle og åndelige, med taknemmelighed.

Hver dag er der utallige lejligheder for mig til at lære andre, hvad jeg tror, uden at sige et ord. Jeg har stadigvæk indflydelse på mine naboer, mine venner og min familie. Enten løfter jeg dem op eller trækker dem ned. Jeg kan lære mine yngre søskende at være gode mod hinanden, hvis jeg er god mod dem. Hvis jeg altid udfører min del af arbejdet i hjemmet og gør hvad jeg bliver bedt om, kan jeg lære dem at være lydige og tage et ansvar. Ved at være et levende eksempel på Kirkens lærdomme kan jeg hjælpe den dreng, som bor nede i gaden og som ikke er medlem af Kirken. Jeg tror, at det er min pligt at efterleve evangeliets lærdomme, så jeg kan have indflydelse på andre til at leve et bedre, mere værdifuldt liv.

(Fra *Improvement Era*, oktober 1965).

KREDSLÆRERINDERNES *budskab*

».... så enhver kan udvikle sine talenter og derigennem vinde andre, ja, hundrede fold ....« (L&P 82:18)

Formål: At illustrere, at når vi udvikler de talenter, vi er blevet velsignet med, vil vore evner blive udviklet og udvidet.

En af de uheldige sider i livet er den tendens, vi allesammen har til at undervurdere de talenter og evner, vi er blevet velsignet med. De fleste af os erkender aldrig mere end en brøkdel af vore muligheder — vi udvikler dem heller ikke. Grunden til, at det forholder sig således er, at vi undlader at bruge og øge vore talenter, som vi er blevet velsignet med. At udnytte talenterne vil ikke blot udvikle dem, men lægger også grunden til vækst for nye talenter. En af livets store sandheder er den, at i samme grad, som vi udnytter, udvikler og udvider vore talenter, vinder vi kraft og styrke til at opnå højere resultater af endnu større værdi. Den tanke fra Ralph Waldo Emerson er ofte blevet fremhævet som en selvindlysende sandhed, at når man holder ud under udførelsen af et arbejde, så bliver dette arbejde efterhånden lettere at udføre, ikke fordi arbejdets natur er ændret, men fordi vor evne til at udføre det er blevet udvidet. Med andre ord: der er ingen tvivl om sandheden af ordsproget: Øvelse gør Mester.

Virkeligheden og nøjagtigheden af dette budskab fra Lære og Pagter: at når vi udvikler vore talenter, vinder vi andre talenter, blev så levende illustreret i en bestemt persons personlige erfaring. Denne person har modtaget en smuk, patriarkalsk velsignelse. Blandt andet fastslog denne velsignelse, at hun ejede talenter, som hun endnu ikke på passende måde havde udviklet.

Som årene gik, var det eneste, denne person kunne huske af sin velsignelse, denne udtalelse, og hun blev mere og mere bekymret over, at hun havde undladt at udvikle sine talenter. Kort sagt: hun blev overbevist om, at hun i virkeligheden kun var blevet velsignet med ganske få talenter.

Som det er karakteristisk for denne Kirke, fik hun ikke desto mindre mulighed for at yde sin tjeneste på forskellige områder inden for Kirken. Efterhånden som hun udfyldte disse stillinger på bedste måde, opdagede hun, at udførelsen af hver ny opgave gjorde den næste lettere. Næsten uden at hun vidste af det, havde hun udviklet evne til at udtrykke sig, være leder, organisere og mange andre ting, som hun ikke før vidste, at hun kunne udføre.

Det er sådanne udfordringer, der står åbne for os alle. Selv om vi ikke erkender det, er vi alle blevet velsignet med mange talenter. Efterhånden som anledningerne til at tjene kommer på vor vej, bør vi gribe hver enkelt villigt og med begejstring og udføre dem efter bedste evne. Hvis vi gør det, vil vi opdage, at vi udvikler andre talenter, og som det er lovet i Lære og Pagter, vil vore talenter øges »ja, hundrede fold«.

Det er ganske vist sandt, at vi ikke allesammen har store talenter på nogle af de mest strålende områder, som f. eks. musik eller andre kunstarter. Men ved at øve os kan vi allesammen udvikle evnen til at udtrykke os, til at blive bedre tilhørere, få et mere forstående hjerte, blive bedre hustruer, mødre og naboer og blive dygtigere til at føre hus. Vi kan, hvis vi samvittighedsfuldt prøver, forbedre vor sans for at se det gode i os selv og andre og for at opdage skønheden i livets »nære ting«. Gennem en mere venlig og behagelig holdning overfor dem, vi omgås, kan vi sprede mere solskin og glæde om os.

Frelseren sagde: ».... den, som har, til ham skal der gives, og han skal få overflod; men den, som ikke har, fra ham skal endog det tages, som han har.« *(Mat. 13:12).* Følgende ord fra digtet »Maud Muller« af John Greenleaf Whittier, citeres ofte: ».... af alle bedrøvelige ord fra mund eller pen er disse de sørgeligste: 'det kunne have været'.«

Når vi overvejer betydningen af at udvikle vore talenter og vinde flere med dem, så lad os huske på, at vort liv strækker sig helt ind i evigheden, og det eneste, vi kan tage med os, er vore talenter og evner og de karaktertræk, vi har opbygget gennem dette livs resultater og erfaringer. Vi behøver sandelig allesammen at herliggøre og udvide vore af Gud givne talenter.

Personlige nyheder

Fødselsdage:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

København Centrum Gren:

Anna Wolf, Oehlenschlægersgade 65 B, 80 år den 4. januar.

Anna Christina Jensen, 70 år den 19. januar.

København Søndre Gren:

Helfred Hansen, Rubjergvej 11, 65 år den 9. januar.

Anna Enoeh, Tranehavegård 11, 65 år den 23. januar.

Island:

Jönine Palsson, Reykjavik, 70 år d. 11. januar.

Centrum Sjælland:

Anna Christine Ryberg, Hørve, 70 år den 19. januar.

Skive:

Emma Madsen, 80 år den 20. januar.

Hjørring:

Ludvig Frandsen Beck, 70 år den 28. januar.

Bryllup i Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission, *Arthur Eugene Larsen,* viedes den 16. december i Salt Lake Templet til Sharon Johanna Penman. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Bryllup i Aalborg:

Den 4. december viedes på rådhuset i Aalborg søster *Astrid Jensen* og broder *Verner Schmidt,* tidligere København Søndre Gren. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Hilsen fra Amerika

Alle vore kære søskende og venner ønskes et velsignet nytår med kærlig hilsen fra

Gustav, Inge og Karen Olsen,
Californien.

Bemærk:

Da det meget ofte sker, at der ved indbetalinger på Kirkens girokonto 3 33 38 skrives tekst på hele bagsiden af giro-indbetalingskortet, gør vi opmærksom på, at vi fra girokontoret kun får tilsendt den kupon, der findes til venstre på girokortet, og vi er derfor ude af stand til at vide, hvad der står på den øvrige del af girokortet.

Husk derfor: Skriv kun tekst eller bemærkninger, der er beregnet til missionskontoret, på *den kupon, der findes til venstre på girokortet,* og aldrig på resten af girokortet.

Missionskontoret.

Hilsen fra Amerika

Kære søskende og venner!

Nu ved årsskiftet vil vi gerne sende vore hjerteligste hilsener til jer alle i Danmark.

Tiden og afstanden har ikke formindsket vore minder om og kærlighed til Danmark og hvert eneste medlem af Kirken dér.

Vort største ønske ville have været at tilbringe julen sammen med jer, men da det ikke var muligt, måtte vi nøjes med at tilbringe en dansk jul her i Californien og drømme om, at vi endnu var i Danmark.

Alt går godt hos os, og vi håber det samme er tilfældet hos hvert eneste medlem i Danmark.

De bedste ønsker om et velsignet nytår for jer alle fra

Familien Thorup,
Præsident og søster *Levi B. Thorup*
Burgess og Lillan
Bryce og Ronda.

VELSIGNELSER:

Centrum Sjælland: 7. april 1965:

Jørgen Ebbe Nielsen og Lis Irene Sørensen Nielsens datter, *Christhel Bøgebjerg Nielsen,* velsignet af sin fader.

Skive: 3. oktober:

Gudmund Bornemann Madsen og Inger Marie Nørreskov Madsens søn, *Flemming Bornemann Madsen,* velsignet af sin fader.

DØDSFALD:

København Centrum Gren:

Den 10. november døde søster *Kristine Jensen Christensen* efter længere tids alvorlig sygdom, 60 år gammel, og blev begravet fra kirken, Priorvej, den 17. november. Æret være søster Christensens minde!

Den 26. november døde broder *Arnold Dusinus Køster,* 54 år gammel, og blev begravet fra kirken, Priorvej, den 1. december under meget stor deltagelse. Æret være broder Køsters minde!

Tak!

Da det desværre vil være mig umuligt personligt at takke alle de mange, kendte og ukendte, som viste deres deltagelse ved min kære mand, broder Arnold Køsters død og begravelse, beder jeg Dem alle på denne måde modtage min inderligste tak.

Olga Køster og børn.

Randers:

Den 24. november døde broder *Niels Martin Raneh Andersen,* 63 år gammel. Æret være broder Andersens minde!

Aarhus:

Den 5. november døde søster *Kirsten Margit Becker Pedersen,* knap 22 år gammel. Æret være søster Pedersens minde!

Den 22. november døde Tage Holm Larsens og Conni Birgit Nielsen Larsens lille datter, *Britha Holm Larsen,* kun 3 måneder gammel. Æret være lille Brithas minde!

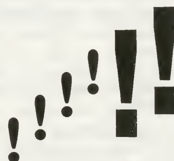
Obs.: GARMENTS

Søskende, som har været i Templet, kan hos deres grenspræsident få en prisliste over garments med oplysninger om, hvor og hvorledes de kan købe deres garments.

I København sælges garments ved søster *Inger Kyhlensø onsdag* fra kl. 12—18 i kirken, Priorvej 12, F.

HUSK AT FORNY DERES ABONNEMENT PÅ STJERNEN!

Prisen for et helt år er kr. 25,00 i Danmark og $ 5,00 i udlandet, frit tilsendt. I Danmark bedes beløbet venligst indbetalt på postgirokonto nr. 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, København F. Husk på talonen at skrive »Stjernen«.

Dåb:	Døbt af:	Håndspålæggelse ved:
København Nordre Gren: 30. oktober: Evy Junker Simonsen	Ældste Glen Hansen	Broder Jørgen Ljungstrøm
6. november: Annette Kristensen	Ældste Richard Michaelis	Ældste Ronald J. Harper
27. november: Mai-Brith Karen Hoffmeyer Jørgensen	Ældste Lee Kent Mortensen	Ældste Ronald J. Harper
København Centrum Gren: 27. nov.: Lene Rytter Essenbæk	Broder Erik Toft	Broder William Erhard Toft
Silkeborg: 19. november: Dieter Rudolf August Hansen	Broder Rasmus A. L. Jensen	Broder Rasmus A. L. Jensen
Aalborg: 6. november: Birger Anker Dal Petersen	Ældste Clyde G. Summers	Ældste Clifford Forslund
Britta Borghild Dal Petersen	Ældste Clifford Forslund	Ældste Clyde G. Summers
Aarhus: 20. november: Tonny Broe Nielsen	Ældste Ross C. Brown	Ældste Don A. Hansen
Nordsjælland Gren: 20. november: Claus Zimmermann Pedersen	Ældste John Lever	Ældste Ray Deloy Olsen
Skive: 18. oktober: Leo Dahl Andersen	Ældste Greg L. Collinwood	Ældste Paul Emmer
31. oktober: Brian Erling Reuter	Broder Svend Aage Reuter	Ældste Ronald Harper

Ordinationer:	Til:	Ordineret af:
København Søndre Gren: 24. oktober: Chresten Christensen	Præst	Broder Svend Aage Sønderby
Arnold Holger Julius Jensen	Præst	Broder Keld Neumann Johansen
28. november: Knud-Aage Hæklund	Diakon	Broder Svend Aage Sønderby
København Nordre Gren: 24. okt.: Preben Johannessen	Lærer	Broder Kurt Corfitzen Nielsen

Missionærforflyttelser:	Fra:	Til:
12. november:		
Russe«ll Mouritsen	Rødovre	Odense
Gert Sommer Jensen	Missionskont.	Hvidovre
Leonard Rustad	Missionskont.	Aalborg
Alfred Nielsen	Esbjerg	Horsens
26. november:		
Edward Johnson	Glostrup	Østerbro
Paul G. Paystrup	Herning	Valby
Byron Halling	Aalborg	Glostrup
Paul Thuesen	Haderslev	Birkerød
Ross Brown	Randers	Tåstrup
Ralph W. Rasmussen	Aarhus	Herning
Svend-Erik Irvold	Fredericia	Esbjerg
Glen R. Hilton	Østerbro	Fredericia
Steven L. Harris	Aarhus	Odense
Mark T. Wendelboe	Hobro	Randers
Randall J. Knudsen	Odense	Viborg
John Lowe	Aarhus	Kbh. Indre By
Rex Pitcher	Skive	Aarhus
Glen Hansen	Østerbro	Missionskont.
Paul Emmer	Viborg	Missionskont.
Ray Olsen	Birkerød	Bagsværd

Missionærafløsninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

18. december: *Arthur J. Dent* fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Hellerup.

Richard A. Burningham fra Chula Vista, California, efter sidst at have arbejdet i Indre By København.

Daryl W. Tanner fra Parma, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Odense.

Stanley T. Buxton fra Weston, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Helsingør.

Clyde G. Summers fra Tremonton, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aalborg.

31. december: *Ralph C. Dent* fra Ogden, Utah, efter sidst at have arbejdet på Amager.

Max J. Ricks fra Sugar City, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Roskilde.

Paul Van Alfen fra Ogden, Utah, efter sidst at have arbejdet i Charlottenlund.

Dale E. Nelson fra Salem, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aarhus.

Ralph B. Olson fra Laie, Hawaii, efter sidst at have arbejdet på Bispebjerg.

Kenneth R. Sorensen fra American Fork, Utah, efter sidst at have arbejdet i Fredericia.

Missionærankomster:

Med S.A.S. via New York er følgende missionærer den 23. november ankommet til den danske mission:

Steven A. Rasmussen fra Phoenix, Arizona, beskikket til at arbejde i Valby.

Donald B. Dunford fra Mesa, Arizona, beskikket til at arbejde i Tåstrup.

Arne J. Skollingsberg fra West Kearns, Utah, beskikket til at arbejde i Esbjerg.

Marlin Andrew Hill fra Rexburg, Idaho, beskikket til at arbejde i Haderslev.

Kent Howard Sorensen fra Provo, Utah, beskikket til at arbejde i Aalborg.

Chad Brent Sorensen fra Orem, Utah, beskikket til at arbejde i Skive.

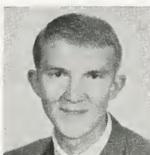
Steven Middlemas fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Hobro.

Gerald Scott Argetsinger fra Klamath Falls, Oregon, beskikket til at arbejde i København.

Frank Hersom fra Ogden, Utah, beskikket til at arbejde i Aarhus.

Joseph Wesley Roberts fra Ontario, Oregon, beskikket til at arbejde i Aarhus.

Ny missionssekretær:

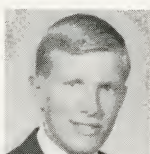

Den 31. december er ældste *Paul E. Emmer* blevet kaldet som missionssekretær i den danske mission.

Ældste Emmer er født den 27. februar 1945 i Horsens som søn af Svend og Gerda Emmer, som i 1947 emigrerede til Salt Lake City, Utah. Ældste Emmer ankom til Danmark på mission den 8. juli 1964 og har arbejdet i Indre By København, Holstebro, Esbjerg og Viborg, indtil han den 26. november blev kaldet til at arbejde på missionskontoret.

Vi beder Gud velsigne ældste Emmer i det store, ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

Steven A. Rasmussen

Donald B. Dunford

Arne J. Skollingsberg

Marlin A. Hill

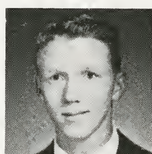

Kent H. Sorensen

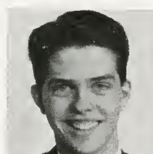

C. Brent Sorensen

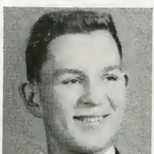

Steven Middlemas

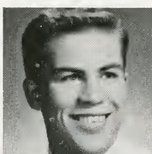

Gerald S. Argetsinger

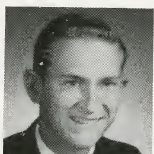

Frank Hersom

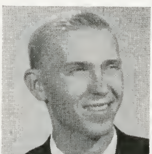

Joseph W. Roberts

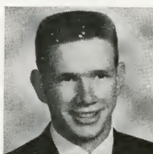

Arthur J. Dent

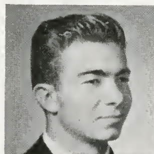

Richard A. Burningham

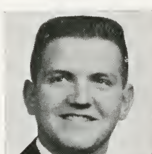

Daryl W. Tanner

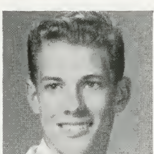

Stanley T. Buxton

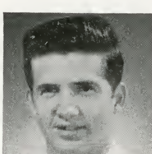

Clyde G. Summers

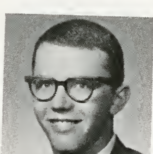

Ralph C. Dent

Max J. Ricks

Paul Van Alfen

Dale E. Nelson

Ralph B. Olson

Kenneth R. Sorensen

Indbinding af Stjernen 1965

STJERNEN for 1965 kan nu indbindes.

Bogbinderen har givet os et meget fordelagtigt tilbud, nemlig

kr. 20,00 incl. oms.

Denne billige pris forudsætter imidlertid, at et større antal indbindes på én gang, og vi må derfor sætte fristen for indsendelse af de 12 numre for 1965 til *1. februar 1966.*

Som tidligere år vil indbindingen kunne leveres i følgende farver: *rød, bordeaux, blå, sort, grøn* og *brun.* Hvis intet andet anføres, leveres *brun* indbinding.

Betalingen for indbindingen kan indsendes pr. postgiro 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, København F. Husk på talonen at skrive »Indbinding«.

NB: *Husk* at rive midtersiderne med »Den danske missions historie« ud af de numre af STJERNEN, hvor den findes, *inden* numrene indsendes til indbinding, idet vi ikke kan påtage os at fjerne dem og opbevare dem for de respektive abonnenter.